

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 622

HET MEISJE MET DE BLAUWE OOGEN

20 CENT

Aller gelaat wendde zich naar den man die met zijn breeden rug tegen de deur geleund stond.

NIEUWE SERIE.

HET MEISJE MET DE BLAUWE OOGEN.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

EERSTE HOOFDSTUK.

Een oproep van den Moloch.

Het was ongeveer tien uur in den avond, toen de heer Raymond Harris, makelaar in effecten, Veertigste straat 98 zijn huiskamer verliet, waar hij zich, tegen zijn gewoonte, met zijn vrouw en zijn beide kinderen, een jongen van zestien en een meisje van vijftien jaar, tot op dat oogenblik had opgehouden, al was het dan niet in de vroolijkste stemming die hij kende.

De waarheid gebiedt, hier aan te stippen, dat het huwelijksleven van het echtpaar Harris niet geheel en al zonder wolken was.

Zelfs op de effectenbeurs stond mijnheer Harris bekend, wegens zijn onberekenbaar humeur, dat sommige van zijn beste vrienden zich al eens hadden doen afvragen, of een langdurig verblijf in een sanatorium geen gunstigen invloed zou hebben op zijn geheele gestel, en op zijn geest.

Buien van woeste drift, waarin hij zelfs gevaarlijk kon worden voor zijn omgeving, wis-

selden af met sentimenteele stemmingen, nu eens was hij in zichzelf gekeerd, stug en gesloten, dan weder deed hij zijn geheele „Hoek” schaterlachen om zijn grollen en grappen.

Dien middag echter was hij weder thuis gekomen met een gelaat hetwelk mevrouw Harris maar al te goed kende, en waarvoor zij een heilige vrees koesterde.

Zij wist wat dat strakke, op marmer gelijkende masker beteekende, die zonderling lichtende oogen, en die dicht opeengenen lippen.

Dat begon met een verbeterde klacht over een te hooge rekening van de modiste, een gerecht dat minder goed geslaagd was, en dat eindigde met een ruzie, waarin men elkander wel niet met borden en ander vaatwerk naar het hoofd wierp, want dat is in de deftige Veertigste straat geen gebruik, maar elkander op een scherpe, pijndoende wijze de waarheid zegde, en de geleerden zijn het nog steeds

niet eens over de wijze welke eigenlijk de voorkeur verdient om de atmosfeer binnenskamers te zuiveren.

Na zulke uiteenzettingen bleef mevrouw achter ten prooi aan een zenuwcrisis, met de koude, wreede opmerkingen van haar man nog als doorns in haar ziel en mijnheer Harris stak een sigaar op, verliet de kamer met een wrangen glimlach op de lippen, en klom de trap op naar zijn werkkamer.

Daar wierp hij zich dan in een stoel, niet echter om na te denken over hetgeen hij gedaan had, maar om zich een glas cognac in te schenken en te peinzen over middelen en wegen, om het verdere van den avond en een groot deel van den nacht buitenshuis in den kring van zijn vrienden door te brengen, op een aangename, al was het dan niet steeds gepaste wijze.

Dit was ook nu geschied op dien avond, die in het leven van den heer Raymond Harris denkwaardig zal blijven.

Hij betrad dus zijn werkkamer, draaide den schakelaar van het licht om, sloot de deur, en rekte zich eens geeuwend uit, als iemand die een vermoeiende en vervelende taak achter den rug heeft.

Hij keek eens rond in het groote vertrek, knikte voldaan, met een knorrend geluid, als zag hij dat aangename, weelderige vertrek voor het eerst, en liep toen regelrecht toe op een muurkastje met geslepen, in brons gevatte ruitjes, opende het, en nam er een kristallen flacon uit, gevuld met een goudgeel vocht, benevens een kleinen roemer.

Eigenlijk was die roemer niet zoo heel klein, tenminste voor een matig man, die uit glazen van die grootte alleen maar wijn en dan nog aangelengd drinkt.

Maar het formaat bleek voor den heer Harris uitstekend geschikt, want hij dronk het glas voor de helft leeg in een enkelen teug, nadat hij het eerst tot den rand met de kostelijke cognac gevuld had.

Hij deed dit, nog staande bij het likeurkastje, en wie hem nu had kunnen zien, zou zich verwonderd, misschien wel ontzet hebben, over de bijna dierlijke uitdrukking van genot, die zich over zijn bleek, smal gelaat verspreid had.

Mijnheer Harris placht zijn kort geknipt snorretje steeds gitzwart te verven en dat stak vreemd af als een zwarte streep, tegen het wit van zijn wangen en het donkere rood van zijn smalle lippen.

Hij zuchte diep van welbehagen, sloot het deurtje, liep met flacon en glas naar een ronde clubtafel van zwaar eikenhout, schonk het glas daar weer bij, bracht het zoo dicht bij zijn oogen, dat hij een weinig scheelde, wat aan zijn gezicht een eigenaardige, aapachtige expressie gaf, en liet zich toen nedervallen in den geweldig grooten clubstoel, zijn lange beenen ver uitstrekkend, en vast besloten om zich door niets en niemand ter wereld te laten storen in zijn aangename tête-à-tête en zijn fijne sigaar.

Maar het lot had nu eenmaal anders beslist, en er bestonden dingen in de wereld, die meer te zeggen hadden dan mijnheer Raymond Harris, en waaraan hij onvoorwaardelijk te gehoorzamen had, ook al zou hij met den voet in het graf staan. . . .

Want hij zat nauwelijks, of de telefoon ging over.

Nu kan dat zelfs den meest normalen mensch even uit zijn zoete rust doen opschrikken, maar Raymond Harris schrok ervan op een wijze, die in het geheel niet in overeenstemming scheen te zijn met dat rinkelen van een eenvoudig schelletje.

Echter, dit rinkelde op een zeer bijzondere manier, en het was juist die manier, die Harris deed opspringen, waarbij hij zijn sigaar bijna liet vallen en zijn glas omstiet, terwijl hij verbleekte en een schuwen blik om zich heen wierp.

Toen mompelde hij zachtjes voor zich heen: „De particuliere lijn! Dat moet — Hij zijn!”

Want het was niet de gewone telefoon die was overgegaan.

Het geluid, dat nu dringend herhaald werd, kwam gedempt van achter een kastdeur, tegenover de plaats, waar Harris zooeven zoo gemakkelijk gezeten had.

Zij behoorde bij een kleine telefoonsel, die Harris omstreeks een half jaar van te voren in zijn werkkamer had laten maken, om een reden, welke zijn vrouw nooit had kunnen begripen, en die hij haar nooit verklaard had.

Het heette, dat hij bij het voeren van zijn zaken absolute geheimhouding van noode had, maar wie zou hem in zijn eigen huis kunnen benadeelen of tegenwerken?

Trouwens, Harris deed slechts zeer weinig zaken in deze werkkamer af, en begaf zich iederen morgen naar de Town, waar hij zijn kantoor had.

Mevrouw Harris had de schouders opgehaald over de nuttelooze uitgave en daarbij was het zooals steeds gebleven.

Harris opende de deur van de telefooncel, trad er binnen, trok de deur achter zich dicht, en greep haastig den hoorn.

„Hier Raymond Harris!" zeide hij zachtjes.

„Serie en nummer?"

„Vijf — 19."

„Het woord?"

„Brooklyn."

„Het is goed! Heden avond om elf uur in de bekende wijk. Hijzelf zal komen en belangrijke mededeelingen doen. Zorg op tijd te zijn."

„Ik zal er zijn!"

Met trillende vingers legde Harris den hoorn weer neder, draaide het licht uit, dat hij even had doen ontgloeien en opende de deur van de spreekcel.

Op den drempel van de kamerdeur stond zijn vrouw met een kop koffie op een blad, keek Harris een oogenblik zwijgend, onderzoekend aan, met gebogen hoofd.

Hij vroeg toen op doffen toon:

„Wat wil je?"

„Ik kwam vragen, Raymond of je soms een kop koffie..." begon mevrouw Harris tamelijk verschrikt door de woeste uitdrukking op zijn bleek gezicht.

„Ben je hier al lang?"

„Ik ben zoeven binnengekomen."

„Ga weg met je koffie! ik wil geen koffie! ik moet aanstonds werken! laat me met rust!"

Hij keek haar zoo vreemd aan, dat zij haastig de kamer weer uitging, terwijl de kop rammelde op het schoteltje, zoo trilde haar hand.

Toen Harris haar voetstappen niet meer hoorde, raadpleegde hij zijn horloge, en bemerkte dat hij niet al te veel tijd meer over had om te doen, hetgeen er nu van hem verlangd werd.

Hij sloeg haastig het geheele glas cognac naar binnen, sloot den drank weer weg, en verliet de kamer, waar hij gehoopt had, rustig een uur te kunnen blijven.

Hij liep naar de vestibule, waar juist zijn dochter Lucie terugkeerde van een korte wandeling.

„Gaat u nog uit, vader?" vroeg het meisje, meer om iets te zeggen dan uit belangstelling, want dit was geen huishouden, waarvan de leden zich veel om elkaars doen en laten bekommerden.

„Ja, zaken!" antwoordde Harris kortaf, naar zijn overjas grijpend.

Die inlichting scheen voor het jonge meisje ruimschoots voldoende te zijn, want zij beklom de trap zonder verder een woord te zeggen.

En toch was het een meisje waarop iedere vader trotsch had kunnen zijn, met haar rijzige gestalte, haar prachtig korenblond haar en haar verstandige blauwe oogen.

Maar het gemoed van Harris was van heel andere dingen vervuld, en daarom bemoeide hij zich niet met het kind, trok zijn jas aan, zette zijn hoed op, en verliet het huis.

Hij liep een heel blok verder voor hij een taxi-chauffeur wenkte, en gaf den man een adres op, dat in de richting lag van de plek waar hij moest zijn.

Want wat de heer Harris nu ging doen gebood hem nadrukkelijk de grootste voorzichtigheid in acht te nemen.

Hij verwisselde dan ook nog twee maal van taxi, voor hij voorgoed afdeed met een vervoermiddel en het overige van den weg te voet aflegde, met den rand van zijn slapen hoed diep in zijn oogen getrokken, en den kraag van zijn jas overeind.

Hij bevond zich nu in een van die naargeestige gedeelten van de wereldstad, die wel gebouwd schijnen om ieder spoortje opgewektheid zelfs in den meest optimistischen mensch te dooden.

Hier rijzen de huurkazernes in eindelooze gelederen naast elkander op, gelijkvormig, doodsch, slecht onderhouden, en honderdduizenden tusschen hunne hooge wanden tellende.

Hier leeft een soort van armoede, die nog geen nooddrift is, de armoede van den kleinen

werkmán, werkend voor een schamel loon, met veel kinderen en een vrouw, die vaak zelf moet arbeiden.

Onder normale omstandigheden zou mijnheer Harris zich zeker wel bedacht hebben alvorens hier een voet te zetten, maar nu moest hij wel.

Hij scheen de buurt trouwens te kennen, want hij liep bijna een kwartier voort zonder op of om te zien, zonder ooit naar den weg te moeten vragen, ofschoon hij in dien tijd drie of vier malen een hoek omsloeg.

Nu pas begon hij zijn schreden in te houden, en hief het hoofd op om te zien waar hij zich bevond.

Het was hier zeer duister, want de verlichting was tot het allernoodzakelijkste beperkt.

Het behoefde ook niet anders, want geen sterveling had hier na het vallen van de duisternis iets te zoeken, tenzij in het hartje van den winter. De straat, met zware keien geplaveid, liep hier tusschen groote fabrieksterreinen door, ervan afgescheiden nu eens door meterhooge muren, dan weer door eenvoudige schuttingen.

Er waren daar wolspinnerijen, reusachtige werkplaatsen voor bewerking van metalen, een fabriek van locomotieven en spoorwagemateriaal, die geen einde scheen te willen nemen, een leerlooierij, en nog verscheidene andere kleinere werkplaatsen.

Bijna aan het einde van de straat, die op de kade van de Hudson uitliep, verrees het sombere vierkant van een voormalige bierbrouwerij.

De eigenaar, die zijn zaken na de drooglegging van het land van Uncle Sam met angstwekkende snelheid achteruit had zien gaan, had gepoogd, zijn bezit van de hand te doen, maar op dat tijdstip was er geen vraag naar zulke geweldige gebouwen, die slechts met groote kosten voor iets anders konden worden ingericht.

De man pleegde zelfmoord, zijn erfgenamen bekommerden zich niet meer om het oude fabrieksgebouw, noch om zijn inhoud, die nog slechts als oud roest waarde had, want wie zou er in Amerika nog brouwketels, gietkuisen of moutbakken koopen?

In andere landen zouden onverbeterlijke

optimisten misschien gehoopt hebben op een opheffing van het drankverbod althans voor bier, maar in Amerika verdisconteert men nimmer de toekomst op een zoodanige wijze!

En nu lagen daar in de geweldige kelders de ontzaglijke koperen brouwketels als voorwereldlijke monsters, die in diepe rust verzonken waren. Ratten en muizen hadden bezit genomen van dit domein, en al waren zij zeer talrijk, al leefden zij er bij duizenden, zij vonden er toch altijd in reeten en gaten gerstekorrels en mout, die waren achtergebleven.

Zij krioelden er langs de pijpleidingen, speelden langs de ijzeren trappen, die naar den bovenkant van de brouwketels voerden en hielden er hunne bruiloftsfeesten in de gistkelders.

Het was voor de vervallen poort van deze brouwerij, waarvan nu alleen de grond nog maar waarde had, dat Harris eindelijk stond.

Men moest de goede plek meer raden dan zien, want het was hier zoo donker dat men geen zes passen voor zich uit kon zien.

De zware deur was gesloten, waarschijnlijk om te beletten dat de jeugd de verlaten fabriek tot speelterrein koos, maar Harris had een sleutel, die zacht in het welgesmeerde slot ronddraaide, en een oogenblik daarna had hij de zware deur weer achter zich gesloten, en stond hij aan het begin van een soort van voorplein, waar zich in de vette jaren de groote wagens verzamelden, torenhoog beladen met vaten vol van het edele gerstenat, en getrokken door die zware paarden, die men nog slechts sporadisch in de straten der groote wereldsteden aanschouwt.

Nu was het er doodstil op dat groote voorplein, en nooit zou het meer herleven tot zijn vroegere drukte.

De fabriek zelf verhief zich op vijftig meter afstand van den poortingang, en deed zich voor als een soort van loggen kubus, waaruit op drie plaatsen hooge schoorstenen zich verhieven.

Men bereikte langs een stoep van drie treden de voordeur, die toegang gaf tot de voormalige kantooruimte. Links van die voordeur bevond zich een rij poortgewelven, voerende naar de stallen en het inwendige van de fa-

briek. Hier ook werden vroeger de vaten bier opgestapeld, in afwachting dat ze op de karren zouden worden geladen.

Harris hoefde niet een tweede maal een sleutel te gebruiken, want de deur van het gebouw stond op een kier. Hij wist wie dit ge-

daan had. Het moest de Hoofdkapitein zijn geweest, die hem zoeven zoo had doen ontstellen door het telefonisch bericht, dat de Moloch den Raad van Zeven ter bijeenkomst had opgeroepen.

Weet U, dat de etiketten der DUBEC verpakking recht geven op Kunstkleuren-foto's van Filmsterren in fraaie lijst?
Vraagt Uw winkelier of den fabrikant de voorwaarden.

TWEEDE HOOFDSTUK.

De tocht door de onderwereld.

Het was hier zoo volkomen donker, dat men zich in het binnenste zou wanen van een steenkolenmijn.

Harris was hier nog slechts enkele malen geweest, en ofschoon hij den weg wel kende, zoo was het toch noodzakelijk een elektrische zaklantaarn te gebruiken.

Hij knipte het voorwerp aan, en het licht bescheen een breede gang, met groote, vierkante tegels geplaveid, en grijs geverfde wanden.

Althans, grijs zouden ze vroeger wel geweest zijn, want thans hadden de tijd en de regen, die door gaten in het dak droop, de oorspronkelijke kleur veranderd in een vuilgrauwe tint, hier en daar verdonkerd, door dat de verf geheel van de muren had losgelaten.

Een paar stappen van de voordeur bevond zich de deur, die naar het grootste kantoorlokaal geleid had in de dagen, toen hier nog een zestigtal jonge menschen noodig waren, om de administratie van het reusachtige bedrijf naar behooren te kunnen voeren.

De deur had van boven glasruitjes, waarvan er nog slechts enkelen heel waren, en door die openingen blies Harris een koude wind in het gelaat, die bewees, dat er daarginds in die donkere ruimte nog andere gaten moesten zijn, gebroken ruiten, waardoor de wind ongehinderd toegang had.

De man die daar zoeven was binnengetreden huiverde een oogenblik, en misschien niet alleen van de koude en de somberheid, die hier als een tastbaar iets op hem aandrong.

Raymond Harris was ongetwijfeld een man van moed, en hij had volstrekt niet te klagen over een overmaat van geweten, dat hem zou kunnen hinderen.

De zaak was, dat de oproep, die hem naar deze plek had gebracht, voor een groot gedeelte dat zonderlinge gevoel van beklemming veroorzaakte, dat hem nu onwillekeurig even deed stilstaan, met de lamp voor zich opgeheven, opdat het licht goed alle hoeken en gaten van de gang zou doorschijnen.

Een groote rat, die plotseling over zijn voet

sprong, deed hem een korten uitroep slaken, half van toorn, half van ontsteltenis.

Op twintig meters afstand bespeurde hij het begin van de eikenhouten trap, de bierbrouwerij was een zeer oud gebouw, omstreeks 1829 neergezet, toen men nog niet veel hoorde van elektrische liften! die naar de eerste verdieping voerde, waar nog meer kantoorlokalen waren en andere vertrekken.

Hij ging nog twee deuren voorbij, langzaam voortlopend, terwijl zijn schreden hol weerklonken op de groote steenen, ook al trachtte hij ze zooveel mogelijk te dempen, maar voor de trap sloeg hij rechtsaf, volgde een zijgang, ging nog enkele deuren voorbij, steeds bijgezicht door zijn lamp, die hij boven het hoofd hield, en nu en dan verontrust door de sprongen van vele groote muizen en ratten, die hem den weg schenen te willen versperren.

Hij moest nu een smalle steenen trap af, en wist dat hij zich na omstreeks twintig treden vrij diep onder den grond bevond, en op weg was naar die kolossale keldergewelven, waar, toen het bierbrouwersbedrijf nog bloeide, de duizenden kleine vaten, fusten, groote tonnen en ook de geweldige okshoofden werden bewaard, de trots van de firma, totdat „Pussy-foot“ zijn stem verhief, en gebod, dat er in de Vereenigde Staten van Noord Amerika geen alcohol, geen wijn, en geen bier meer zou worden gedronken, hetgeen tot onvermijdelijk gevolg had, dat de smokkelarij, het bedrog, en daarmede de misdaad hand over hand toenamen.

Nu lagen er misschien nog wel enkele vaten daar beneden, en ook tonnen van reusachtigen omvang, maar zij waren leeg, de schimmel had ze aangetast, sommigen waren reeds uiteengebarsten, of verpulverd, en dat lot zou spoedig ten deel vallen aan al die houten gevaarten, die eenmaal het schuimende nat van Cambrinus hadden bevat.

Maar hier aan dacht Harris al zeer weinig, toen hij omzichtig voortging, door de lange gang die zich nu voor hem uitstreekte, en die een aanvang nam aan den voet van de steenen trap.

Hier droop het vocht van de uit groote metselsteenen opgebouwde muren, en overal hoor-

de men het ritselen en druppelen, klukken en borrelen.

Zelfs al was het wekenlang droog geweest, dan nog hoorde men dat zonderlinge geluid van loopend of druppelend water, waarvan de oorzaak nog altijd niet goed was opgehelderd.

Deskundigen verzekerden, dat in de onmiddellijke nabijheid een oud riool-net zich bevond, dat nog altijd water opnam, wanneer de stand van de rivier wat hoog was geweest, en dit water dan als het ware langzaam door de vele poriën van zijn lekken en gaten weder uitzweette.

Harris liep niet alleen voorzichtig omdat hij de ongelijke steenen voor zijn voeten moest vermijden, maar ook om er tegen te waken, dat hij nu en dan zijn soiree-schoenen, die hij in de haast niet had uitgetrokken, in een plas modderwater zette.

Want Harris was zonder twijfel een misdadiger zonder een spoor van geweten, maar op zijn uiterlijk was hij bijzonder gesteld.

Toch was het heel moeilijk, zich hier niet vuil te maken, en de aanraking te vermijden met de natte muren, die elkander hier en daar dicht naderden.

Dit was dan ook niet de weg, waarlangs vroeger de reusachtige vaten de brouwerij in en uit werden gerold, maar de gang was uitsluitend bestemd geweest voor het personeel.

Maar eindelijk leidde de gang meer dan vijftig meters lang, hem naar den hoofdkelder, die vele jaren geleden de verbazing had opgewekt van de bezoekers, die tot dit heiligdom waren toegelaten, en zelfs van vele bouwmeesters die vol verbazing naar die krachtige, gemetselde bogen zagen, die het verwulf droegen, en die bij velen dozijnen te tellen waren.

Bij honderden rezen de dikke pilaren omhoog, alsof zij het schip van een kerk moesten torsen.

Hier was het, dat eertijds het beste inlandsche bier werd bewaard, waar het tijd kreeg om uit te gisten, en rijp te worden, zooals het met een vakterm heet.

Nog kon men de plek zien, niet veel kleiner dan een behoorlijk tooneeltje of podium, waar een imitatie had gestaan van het we-

reldberoemde Heidelberger vat, behalve dat het juist driemaal zoo groot was geweest!

Van het vat zelf was niets meer over, met uitzondering van een paar der geweldige eikenhouten duigen, die honderd dollar per stuk hadden gekost.

Alleen het onderstel had weerstand weten te bieden aan den knagenden tand des tijds, en het vertoonde nog de uitholling, waarin destijds het vat had gerust, dat, eenmaal vol zijnde duizenden gallons bier had kunnen bevatten.

Het bier was opgedronken, het vat was uit elkaar gevallen, en zoo verging ook hier de glorie der wereld, of tenminste de glorie van de heeren Drexler, die in het begin van de achttiende eeuw als eersten van de firma op kleinen voet begonnen waren met het brouwen van bier, op deze plek, die naderhand New-York zou worden.

Er hing een mufte, eenigszins zure lucht, en het muizendom was hier zoo sterk vertegenwoordigd, dat men in waarheid geen voet kon verzetten zonder een van deze knaagdieren gevoelig te raken.

Vanuit alle hoeken en gaten loerden hem de roode oogjes der ratten kwaadaardig aan, en niet zonder een huivering bedacht hij voor eenige oogenblikken, wat het lot moest zijn van den man, die hier, gewond of niet bij machte zich te verdedigen, in gezelschap van die afschuwelijke dieren moest achterblijven.

Haastig gingen zijn schreden door den kelder, en boog na boog ging hij voorbij, waar hier en daar nog vaten en tonnen te zien waren, waarvan enkelen nog in hun verband, en zelfs goed bruikbaar waren.

Herhaalde malen werden zijn schreden hier weerkaatst, en zonderling klonk die echo, het was alsof tientallen andere mannen, onzichtbaar, met hem medeliepen.

Zóó sterk was deze hallucinatie, dat hij een paar maal met schorre stem riep:

„Hallo! Is daar iemand? Zijn hier kameraden?“

Het was alsof een diepe, langaanhoudende lach hem antwoordde, maar hij wist dat dat de echo moest zijn van zijn eigen stem.

Zoo liep hij wel bijna een kwartier voort, en hij wist dat hij zich nu al zeer ver verwijderd

had van de plek, waar zich het hoofdgebouw moest bevinden.

Slechts voor een deel waren deze kelders uit groote metselsteenen gebouwd, nadat in den schoot der aarde de benoodigde ruimte was uitgegraven. Want de natuur had hier de behulpzame hand geboden, en de architecten hadden een dankbaar gebruik gemaakt van den aard van den steenachtigen bodem van Manhattan, die, wellicht duizenden eeuwen geleden, door onweerstaanbare natuurkrachten in alle richtingen werd uitgerekt, samengeperst, zoodat zich hier en daar zeer groote, grillig gevormde holen ging vertoonen.

En steeds liep Harris verder, nu en dan zijn horloge raadplegend, en altijd met het gevoel, alsof onzichtbare wezens met zware schreden naast en achter hem voort liepen.

De kelder was weder overgegaan in een tamelijk breede gang, die na tien meters een plotselinge kromming maakte.

Harris wist, dat hier het eigenlijke domein van de voormalige brouwerij ophield. Deze gang voerde eenvoudig weder naar het beginpunt terug, met een flauwe helling, zoodat het zeer gemakkelijk ging, hier de vaten te vervoeren, die in den kelder moesten worden opgeslagen.

En nu begon ook dat geheimzinnige gebied, waar de Moloch heerschte, en dat men op straffe des doods niet mocht betreden, zonder uitdrukkelijk te zijn opgeroepen.

Juist op het punt waar de gang zich afboog en weder met een grooten omweg naar het kantoorgebouw terugvoerde, bevond zich een zeer zware deur, nauwelijks een meter hoog, en van een blijkbaar zeer ingewikkeld slot voorzien.

Zij leek onbewaakt, maar dit was slechts schijnbaar, want zóó plotseling, dat hij er even van schrok, trad er een man in den kleinen lichtbundel van zijn zaklantaarn, die, terwijl hij een zware revolver ophief kortaf vroeg:

„Wie daar?“

„Kapitein Raymond Harris!“

„Serie en Nummer?“

„Vijf — negentien!“

„Het woord?“

„Brooklyn!“

„Het is goed! Gij wordt gewacht. Haast u,

de tijd is bijna aangebroken, en gij weet, dat de Moloch niet gaarne wacht!"

Nog terwijl hij sprak stak de deurbewaker een kleinen sleutel in het blijkbaar splinter-nieuwe slot, na iets aan de letterschijf te hebben verdraaid, en de deur ging open, en verschafte Harris toegang tot een van die natuurlijke tunnels, die hier den bodem in vele richtingen doorsnijden.

Men zou hier zelfs gemakkelijk kunnen verdwalen, met de vreeselijkste gevolgen zonder zekere kleine kenteekenen op kruispunten, bestaande in een kleinen cirkel, met een pijltje er dwars doorheen, dat in de te volgen richting wees, en die ongeveer een voet boven manskhoogte waren aangebracht, zoodat degeen die van hun bestaan niets wist, ze niet zoo gemakkelijk zou ontdekken.

Tot vier malen toe moest Harris zulk een kruispunt passeeren en hij begon zelfs een weinig vermoeid te worden van dien langen, onderaardschen tocht in een benauwde atmosfeer, toen hij eindelijk het doel van zijn tocht bereikte.

Wederom een deur, wederom een bewaker, en opnieuw de ondervraging, het noemen van serienummer en getal, het opgeven van het afgesproken woord, tenslotte het knarsen van een sleutel in het slot eener massieve deur.

Hij was in een tamelijk groot vertrek, als tenminste die naam mag gegeven worden aan wat niets anders was dan een kelder.

En ditmaal was het er weder een die door menschen was gemaakt.

Zelfs al zou het hem zijn leven kosten, Harris zou onmogelijk hebben kunnen zeggen tot welk huis of welk gebouw die kelder behoorde, want hij had niet het minste denkbeeld van zijn richting, noch van den afstand, dien hij moest afleggen.

Als meubelen stonden er in dit kille vertrek onder den grond slechts een tafel, met een bloedrood laken bedekt, en zes stoelen.

Geen kleed op den grond, geen schilderij, niets dan die tafel en die stoelen en vlak er boven een elektrische lamp van groote lichtsterkte, die de gelaatstrekken van degenen die in deze kamer kwamen, en op die stoelen moesten plaats nemen, fel belichtte.

Toch was er nog iets in den versten hoek van het vertrek te zien, dat er niet scheen te hooren, en een wat vreemden indruk maakte.

Het was een soort van scherm, van groen mousseline of iets dergelijks vervaardigd, dat van den bodem tot de zoldering reikte, en bijna vier meters breed was. Aan weerskanten sloot het met zischermen tegen den achterwand aan, zoodat er een soort van reusachtige vliegenkast gevormd werd.

In die ruimte brandde een lamp van geringe lichtsterkte, maar men kon volstrekt niets onderscheiden daarachter, dan heel vaag een gemakkelijken leunstoel, die er het eenige meubelstuk van uitmaakte.

De ruimte tusschen de voorzijde van deze eigenaardige kast en de stoelen bedroeg ruim acht meter.

Van die stoelen waren er op het oogenblik vier bezet door even zooveel mannen, die op fluisterenden toon met elkander spraken. Zij waren verschillend gekleed, maar hunne gelaatstrekken verrieden allen de grootste spanning.

Een hunner was in een elegant avondtoilet gekleed en scheen zoojuist van zijn club te zijn weggeloopt.

Er was er een die men kon houden voor een gezeten heereboer, als niet zijn sluwe, wreede oogen op een geheel ander beroep hadden ge-duid. De beide anderen droegen een eenvoudig colbert-pak. Een hunner was reeds grijs.

Harris groette hen, met den groet van de leden der Bende van het Kwade Oog, door den gestrekten wijsvinger van de rechterhand tegen den slaap te drukken.

Hij zag zijn groet op dezelfde wijze beantwoord, en toen nam hij zwijgend plaats.

Het was vijf minuten voor elven.

Twee minuten later ging de deur nogmaals open en de zesde man trad binnen, een groote, zwaarlijvige kerel, met een gezicht als een bulldog, een kort geknipt kneveltje, en zoo volkomen kaal, alsof er nooit, op geen enkel tijdstip van zijn leven, een enkel haar op die troostelooze vlakte had kunnen groeien.

De zes kapiteins van het district waren bijeen.

De deur viel toe, en zij wachtten.

DERDE HOOFDSTUK.

De vrouw in het spel.

De zware man groette met een norschen knik, liet zich zwaar op zijn zetel vallen, en gromde half luid:

„Ik hoop dat het van belang is! Ik was juist bezig aan een goede zaak, toen het sein kwam.”

„Stil toch, Fatty!” zeide de man in het chique avondtoilet fluisterend, terwijl hij een schuwen blik naar het groene scherm wierp. „Als de Moloch ons laat roepen dan is het altijd van belang.”

„Ik zou maar wat voorzichtig zijn met mijn uitdrukkingen, mijnheer Jim Fraser!” zoo richtte zich de man met het grijze haar tot den dikzak, terwijl zijn koele, grijze oogen hem als het ware doorboorden. „Het gaat mij natuurlijk niet aan, maar het wil mij voorkomen, alsof je ijver in den laatsten tijd een weinig bekoelt! Je weet misschien, dat dit niet geheel en al ongevaarlijk is!”

Jim Fraser, bijgenaamd Fatty, verbleekte, en beet zenuwachtig een groot stuk van zijn sigaar af, terwijl hij met zijn dikke vingers op zijn knie trommelde.

Toen viel hij kwaad uit:

„Ik geef niemand het recht aan mijn ijver te twifelen, Take Boneski! Daaraan ligt het niet! Het ligt er aan, dat ik juist bezig was, een goede zaak, een pracht van een zaak, een zaak om voor te knielen. . . .”

Hij hield plotseling verschrikt op, op het hooren van een licht gerucht, dat van de zoldering scheen te komen.

Aller oogen waren plotseling op het groene scherm gevestigd.

Het gerucht werd sterker, en men hoorde nu iets als het geluid, dat een dalende of stijgende lift maakt, en tegelijkertijd ging het zwakke lampje achter het groene scherm uit.

Het was thans volkomen onmogelijk, iets te zien van wat daarachter voorviel.

De zes mannen hoorden nu een zwakken doffen bons, en toen hield het gerucht als van een glijdende lift op, een deur scheen heel even te knarsen, de stoel werd een weinig verschoven, en het bleef wel vijf minuten volkomen stil.

De kapiteins wisten zeer goed wat die stille beteekende, de geheimzinnige man, die daar zooeven achter het scherm was verschenen, en die zelf onzichtbaar was en steeds zou blijven, gebruikte dien tijd om hun eigen gelaatstreken, fel beschenen door het licht, met de grootste nauwkeurigheid te bestudeeren.

En zij wisten ook waarom dat was!

Nauwelijks een paar jaren geleden had Raffles eens de weergalooze stoutmoedigheid gehad, onder een voortreffelijke vermomming met vijf kapiteins binnen te dringen in een soortgelijken kelder, onder dezelfde omstandigheden, en hij had zich durven vertoonen aan dengeen, die destijds de Moloch was, en die zijn leven had moeten geven in den electrischen stoel.

Na een tijd die eindeloos scheen, klonk eindelijk een stem, die met opzet onkenbaar was gemaakt, waarschijnlijk doordat de man die sprak een kleine trompet of iets dergelijks gebruikte:

„Ik zie dat gij gereed zijt,” aldus hoorde men. „Ik ben de Moloch, en heet u welkom. Gij allen, op een enkelen na, zijt pas aangesteld, en gij zult moeten erkennen, dat gij die aanstelling niet uitsluitend aan uw verdiensten te danken hebt. Maar zwaar zijn in de laatste weken onze gelederen gedund, en het was noodig, personen aan te stellen, die nog geen blijk hadden kunnen geven hun nieuwen rang waardig te zijn! Ik doe u geen verwijten, daartoe heb ik nog geen reden. Ik breng u siechts feiten onder het oog en het zal alleen van u zelve afhangen, wanneer ik spoedig in

staat zal zijn, u te prijzen voor uw ijver en uw schrandereheid."

Er was even een korte pauze, niet omdat de Moloch verwachtte dat een der mannen iets zou antwoorden, daar het streng verboden was in bijzijn van den Moloch te spreken, zonder toestemming van dezen vreeselijken aanvoerder, maar eenvoudig omdat hij zijn gedachten wilden rangschikken en overdenken wat hij verder te zeggen had.

Ondanks het kleine instrument dat hij gebruikte om zijn stem te veranderen, hoorde men duidelijk het sidderen van woede daarin, toen hij opnieuw begon:

"Ik zeide, dat onze gelederen gedund zijn, kapiteins van de Bende! En ik behoef niet te zeggen, wat daarvan de reden is. Gij kent hem. Die reden heeft een naam, het is de naam van onzen doodsvijand, van den man die ons reeds herhaalde malen heeft kunnen bespotten, en aan wien het te wijten is, dat reeds dozijnen van onze beste mannen voor ons verloren zijn gegaan, Kapiteins van uitnemende bekwaamheid, dappere en ondernemende luitenanten, en zeer vele trouwe soldaten, veelbelovend en stoutmoedig! John Raffles heet hij!"

Het had bijna als een schreeuw geklonken, toen de Moloch dien gehaten naam uitsprak.

De meeste kapiteins waren verbleekt, en toch konden zij den man niet eens zien die daar tot hen sprak, toch konden zij niet eens zijn gelaatstrekken onderscheiden, die zeker door een dierlijke woede verwrongen zouden zijn.

De Moloch scheen eenigen tijd noodig te hebben om zich te herstellen, en hernam op doffen toon:

"Wij kunnen dit niet langer aanzien! Het mag niet langer geduld worden, dat een enkele man den spot met ons drijft, met een voortreffelijk georganiseerde bende, die jaren achtereen de beste politie van de wereld heeft kunnen tartten. Hij moet verdwijnen, hij moet ten onder gebracht worden, wat het ook moge kosten. Reeds heeft een mijner hoofdkapiteins met uwe vrienden beraadslaagd, vrienden die thans in de gevangenis zuchten, en zijne plannen, hoe goed ook opgezet, hebben schipbreuk geleden, afgestuit zijn zij op de schrandereheid van Raffles, die grooter bleek te zijn dan de

zijne, en op de stoutmoedigheid van zijn vrienden, wie zij dan ook mogen zijn. Thans zal ik zelf tegen hem te velde trekken, en wee hem, wee hem, als hij in mijn handen mocht vallen! Ik verwacht uw voorstellen!"

Dit laatste kwam zoo onverwacht, dat de Kapiteins onrustig op hun stoelen heen en weer schoven en elkander met schichtige blikken aanzagen.

Het was waar, dat vier hunner nog pas enkele weken den hoogen rang van kapitein bekleedden, daar het noodzakelijk was geweest de geleden verliezen weder aan te vullen, en hoe begeerig zij ook waren zich te onderscheiden: al hadden zij er hun hoofd voor onder het blok moeten leggen, zij hadden den Moloch niets aan de hand kunnen doen, waardoor het mogelijk zou zijn geweest, zich van den onvindbaren Raffles meester te maken.

Take Boneski, de Roemeen, had het langst den rang bekleed, was zelfs kapitein geweest onder den vorigen Moloch, die was gevallen in den strijd, maar zelfs hij zocht, nu het hem zoo plotseling gevraagd werd, tevergeefs naar een goed middel, om den sluwen avonturier in den val te laten loopen.

Hij wist zelfs niet waar Raffles zich op het oogenblik bevond, noch onder welk uiterlijk hij in New-York vertoefde! Hoe zou het onder die omstandigheden mogelijk zijn hem te bestrijden?

Het was wel een volle minuut stil geweest, toen er achter het gazen scherm een lachje klonk, doordringend en schel, en daarop de stem:

"Ik had het wel gevreesd! Ik heb u eens op de proef willen stellen, maar een minuut schijnt voor u niet voldoende te zijn, om iets te bedenken. Kapitein Take Boneski, hebt gij niets te zeggen?"

"Wat ik zou kunnen aan de hand doen, Moloch, dat zou slechts een herhaling zijn van vroegere pogingen om Raffles te vatten, en hij is te schrandere om, als een ezel, tweemaal over denzelfden steen te struikelen. Ik weet niets, ik zeg het eerlijk!"

"Gij, Jim Fraser?"

"Laat hem loopen, dat zeg ik!" riep de dikke man uit, terwijl hij met de vuist op de ta-

fel sloeg, zoodat de anderen verschrikt naar het scherm keken.

„Wat is de bedoeling van uw woorden?“ klonk weer de stem, koel nu en snijdend.

„Wat mijn bedoeling is? Wel, dat wij goed zullen doen, ons zelve niet meer in de vingers te snijden. Het is heel mooi om een vai op te stellen, en er het spek in te leggen, maar als je dan den pin zelf op den neus krijgt, dan begin je er aan te twijfelen of je niet te doen hebt met een man, die door den duivel zelf beschermd wordt! En tegen zoo iemand vecht je nu eenmaal niet!“

„Je meening is dus, dat wij rustig met de armen over elkander moeten blijven zitten, en afwachten, tot hij ons Genootschap opnieuw zal hebben verdelgd?“

De stem achter het groene scherm had nu een dreigenden klank, maar de dikke man scheen er zich ditmaal niet door te laten beïnvloeden, en vervolgde met stemverheffing:

„Laten wij ons houden aan onze eigen onderneming! Laten wij doen of hij niet bestaat, en ik zou wel eens willen zien, dat hij ons nog kwaad doet! Wij hebben genoeg geheime plaatsen voor onze bijeenkomsten, waar hij onmogelijk kan doordringen al is hij nog zoo knap, en wij kunnen doorgaan onze zaakjes te beredderen! Vroeg of laat zal hij wel in handen van de politie vallen en dan. . . .“

Maar nu viel de stem hem blijkbaar in hevige drift in de rede:

„Genoeg! Zwig! Ik wil er niet meer van hooren! Is dit de taal van een kapitein van onze Bende? Vroeg of laat zal Raffles wel in handen van de politie vallen, zeg je? Men kan evengoed op het vergaan van de wereld wachten! Vóór Raffles werkelijk door de politie gevat wordt, kan hij ons onberekenbare schade hebben berokkend! Je gemakzucht, Jim Fraser, speelt je parten! Ik geloof, dat ik reden zal krijgen, ontevreden over je te zijn! En misschien weet je wel, wat de ontevredenheid van den Moloch beteekent!“

Het gelaat van Fatty vertrok zich op een merkwaardige wijze, en kreeg dikke rimpels en plooiën, waarin zijn te dicht bijeenstaande oogen bijna geheel verzonken.

Hij was aschgrauw geworden, en stotterde nu:

„Het spijt me als ik iets miszegd heb! Ik heb eerlijk mijn meening te kennen gegeven. Raffles willen vatten, dat is de zee met je handen willen leegscheppen! En omdat het onmogelijk is, daarom alleen zeide ik, dat wij het niet moeten probeeren en onzen tijd beter moeten besteden. De zaken lijden er onder, in geen maanden hebben wij een behoorlijke, groote onderneming op touw kunnen zetten. Het begon al met de mislukking van ons zaakje met Kaldrup, en zijn dochter Sigrid. Dat had ons een millioen moeten opleveren, Raffles heeft het in de war gestuurd, en wij weten nu niet eens waar die rijke kerel ergens zit!“

„Ik weet het!“ hernam de Moloch koeltjes. „En te zijner tijd zal ik van die wetenschap gebruik maken. Maar voor ik hem opnieuw aanval, moet er met Raffles afgehandeld zijn. En daar ik zie dat gij geen van allen eenig voorstel weet te doen, zoo wil ik u het mijne mededeelen!“

De Kapiteins gingen een weinig verzitten en tuurden naar den gazen wand, alsof het mogelijk ware, daarachter iets te zien van de gelaatstrekken van den machtigen aan allen onbekenden aanvoerder, die langs allerlei geheimzinnige wegen zijn strenge bevelen ten uitvoer wist te doen brengen.

Zij begrepen, zij voelden het als het ware, als een lichamelijke aanraking, dat de Moloch op dit oogenblik zijn oogen beurtelings op hun gelaat vestigde, als om daarop bij voorbaat den indruk te lezen, die zijn woorden zouden maken.

En toen begon hij opnieuw te spreken, met datzelfde geforceerde, hooge stemgeluid:

„Wanneer men een man als Raffles wil aanvallen, dan moet men trachten in de eerste plaats zijn zwakke zijden te vinden.“

„Hij heeft er geen!“ riep Fatty uit.

De anderen wendden schichtig even hun hoofd in zijn richting, en de jongste van de aanwezigen trilden waar hij zat.

Nog nooit was het voorgekomen, dat iemand het gewaagd had, den Moloch in de rede te vallen.

Het bleef verscheidene oogenblikken doodstil, totdat weer de stem achter het scherm klonk, snijdend als een mes:

„Wanneer mijnheer Jim Fraser nogmaals

een opmerking maakt, terwijl ik aan het woord ben, dan zal ik genoodzaakt zijn, hem te bewijzen, dat er nog een reglement bestaat! En ik vrees, als hem dit eenmaal bewezen is, op de wijze die hem bekend kan zijn, dat hij dan nooit meer in de gelegenheid zal komen zijn mond voorbij te praten. Al bekleed ik pas sedert een paar maanden dezen hoogen rang, ik zal, bij satan, geen inbreuk dulden op wat is vastgesteld en voorgeschreven! Hebt ge mij begrepen?"

Jim Fraser had het maar al te goed begrepen; dat bleek uit zijn gebukt hoofd, en de plotselinge bleekheid die zijn dik hoofd had overtogen.

De Moloch scheen even te willen genieten van de uitwerking zijner woorden, en ging toen op een geheel anderen toon weder voort:

„Ik, zeide, dat een man als Raffles slechts is aan te tasten in zijn zwakste punten. Kapitein Fraser meende daarop de opmerking te moeten maken, dat Raffles ze niet heeft. Ik echter houd het tegendeel vol, geen mensch is feilloos. Raffles is geen halfgod maar slechts een sterfelijk mensch, met zeer groote begaafdheden, ik wil het wel toegeven, want ik behoort niet tot de dwazen die hunne vijanden verguizen en kleineeren, maar ook hij heeft zijn tekortkomingen, en juist daarop moeten wij hem aanvallen!"

Hij wachtte even, blijkbaar om te zien hoe de kapiteins over zijn woorden dachten en hernam:

„Die zwakheden van Raffles zijn in de eerste plaats zijn ridderlijkheid, zijn behoefte om voor de zwakken in de bres te springen, ten tweede zijn zucht naar romantiek, en ten derde, in verband hiermede, zijn behagen in avonturen, vooral wanneer zij met gevaar gepaard gaan, en hem in gedachten terug zouden kunnen voeren naar die tijden, die eigenlijk meer met zijn geheele persoon strooken, de dichterlijke middeleeuwen! Ik ben er van overtuigd dat hij dit zelf niet aldus inziet, maar ik heb een nauwkeurige studie van zijn inborst gemaakt, en ik weet dat het zoo is. Welnu, uit zijn ridderlijkheid en zijn zucht naar romantiek zullen wij het wapen smeden dat hem moet vellen! Men zegt dat Raffles' hart gepantserd is tegen zachte aandoeningen,

als de liefde eener vrouw. Wij zullen eens zien of dat pantser niet doordringbaar is. Indien hij werkelijk weerstand weet te bieden aan de onweerstaanbare bekoorlijkheden en de zachtheid van de vrouw die ik hem tegemoet zal voeren, die ik op zijn pad zal stellen, dan ben ik niet langer waard uw leider te zijn, en ik wil het veld ruimen voor een man die blijken geeft het ware karakter van Raffles beter te doorgronden dan ik het vermocht!"

De stoel achter het scherm kraakte even, alsof de Moloch ging verzitten of opstond, hij kuchte even, en hernam met stemverheffing:

„Ik geloof te mogen betwijfelen of een uwer ooit heeft gehoord van de vrouw die ik op het oog heb. Welnu, ik wil u aan haar voorstellen! Zij zal aanstonds in uw midden zijn om nader met u te beraadslagen. Maar ik wil haar nu reeds met enkele woorden u doen kennen, zij is een zeer speciale beschermeling van mij en zal een waardig lid zijn van ons genootschap.

Haar naam is Bianca Kirilef. Zij is de dochter van een Bulgaarschen vader, die in de gevangenis gestorven is, zoo goed als krankzinnig. Haar moeder was een duivelin. Ik kan het weten, want ik heb haar van zeer nabij gekend. Welnu, ik zeg u dat die vrouw een engel was, vergeleken bij het schepsel, waaraan zij het leven heeft geschonken!"

Hij werd op dit oogenblik onderbroken door een plotseling, schallend lachen, dat uit den hooge scheen te komen en zóó plotseling kwam, zóó onheilspellend klonk, al kwam dat lachen ook van een vrouw, dat de Kapiteins daar rondom de tafel elkander met schuwe blikken aanzagen, en zich onrustig op hunne stoelen bewogen.

Het was duidelijk dat daar ergens achter het scherm ditmaal nog een tweede persoon moest zijn, een vrouw, die daar zoo luid en doordringend had gelachen.

De Moloch scheen met een heesch keelgeluid eventjes mede te lachen, en ging toen voort:

„Gij hebt haar instemming reeds gehoord! Bianca Kirilef is uit de krachten der hel naar mijn inziens hier op aarde gezonden, om de menschen te verderven, en meer in het bijzonder

der de mannen! Gij hebt natuurlijk „De Drie Musketers” gelezen, het werk van den ouden Dumas? Gij herinnert u Lady de Winter? Gij weet hoe zij ons werd afgeschilderd als een vrouw, die een slechte inborst paarde aan een schoon uiterlijk? Ik zeg u dat zij een onnoozel wicht is, een kostschoolmeisje, in vergelijking met mijn schoone discipel, die ik aanstonds in uwen kring hoop binnen te voeren. Zij is sluw als een vos, rap als een hinde, en haar beet is even gevaarlijk als die van de giftslang! Zoo weet zij zich om de menschen heen te kronkelen, en hen ten onder te brengen. Een glimlach van haar perst den rijksten vrek een millioen uit de grijpgrage vingers. Om een kus van haar zouden geheele bevolkingen elkander uitmoorden! Ja, ik weet het, dit moet u alles fantastisch in de ooren klinken, gij zult aanstonds zelf kunnen oordeelen, of er overdrijving is in mijn woorden. Haar heb ik voorbestemd om den strijd te gaan voeren met Raffles, en zij zelve zal u aanstonds van alles op de hoogte brengen, en u de plannen mededeelen die wij tezamen beraamd hebben. Want weet het, dat zij de eenige levende ziel is, die weet wie de Moloch is, en dat gij haar gehoor-

zaamheid verschuldigd zijt, alsof ik zelf de bevelen verstrek! Bianca Kirilef, gij wordt verwacht! Ik neem afscheid, neem mijn plaats in en tred binnen!”

Het werd plotseling geheel donker in den kelder. Met een zacht geruisch scheen het scherm even op te schuiven, er klonken bijna onhoorbare schreden, de lift schoof omhoog, het geluid stierf weg, en toen het weer licht werd stond er voor het scherm een jonge vrouw, van een wonderbaarlijke, lieflijke schoonheid, als geen van die mannen, waarvan er verscheidene toch veel gereisd hadden, nog ooit had gezien.

De vrouw deed een paar stappen naar voren, glimlachte, zoodat al haar prachtige sneeuw witte tandjes zichtbaar werden, en zeide met een stem, die zacht was en lieflijk als muziek:

„Ik ben Bianca Kirilef, en ik kom u mijn hulp bieden, om John Raffles, den onvindbaren gentleman-dief, dood of levend te vangen! Het liefst levend. want schoon moet het zijn, om een man als Raffles den marteldood te kunnen zien ondergaan!”

DUBEC RECLAME.

Thans worden uitgereikt:

Mary Pickford, Betty Balfour, Claire Windsor en Constance Talmadge.
Andere volgen.

VIERDE HOOFDSTUK.

Raffles maakt kennis.

Raffles stond met den brief in zijn hand dichtbij het raam van zijn werkkamer in de kleine villa die hij thans met Brand en Henderson in het Zuiden van New-York bewoonde, want de schemering begon reeds te vallen en het was niet zoo gemakkelijk het fijn krie-

belige schrift van den spoorwegkoning Olaf Kaldrup te ontcijferen.

Toen hij den brief geheel had uitgelezen wendde hij zich tot Brand, die midden in de kamer in een gemakkelijken stoel zat te rooken en zeide:

„Ik wilde dat Kaldrup naliet, mij brieven te schrijven!”

„Hoe wil je hem dat beletten? Het is vrij duidelijk, dat een man, wien je zulke groote diensten hebt bewezen behoefte gevoelt, nu en dan zijn hart bij je uit te storten! Je hebt om te beginnen zijn leven gered, zijn dochter bevrijd, en tenslotte hem een millioen dollar in den zak laten houden, hij beschouwt je natuurlijk als zijn beste vriend.”

„Ik houd het niet erg op die vriendschap!” zeide Raffles koeltjes. „In ieder geval is ze niet geheel en al wederkeerig. Zijn dochter Sigrid is een heel lief meisje, met uitstekende karaktereigenschappen, en ik ben zeer blij, dat ik haar uit de handen van de Bende van het Kwade Oog heb kunnen redden, maar hij is een hardvochtige kerel, die zijn rijkdommen heeft verkregen ten koste van veel lijden, niet van hem wel te verstaan, maar van duizenden anderen!”

„Hij heeft zijn dochter zielslief, Raffles!” zeide Brand zacht.

„Dat gevoel schrijf ik dan ook op zijn debet!” hernam Raffles kortaf. „Het is ook ongeveer het eenige aantrekkelijke in hem, als ik zijn persoonlijken moed uitzonder, die zeker evenmin te miskennen valt. Hij wil naar New-York terugkomen!”

„Schrijft hij dat?” riep Brand verschrikt. „Maar dat is gekkenwerk, zou ik zeggen! Hij zou zijn leven hier nog geen oogenblik zeker zijn, zoolang wij de bende niet hebben ten onder gebracht. En al heb je schitterende resultaten behaald in korten tijd, de takken zijn geknot, maar de wortel is nog niet uitgegraven, de Moloch is nog niet gevonden!”

„Juist, en daarom is het zoo onverstandig van hem de zaken te willen forceeren! Luister maar eens wat hij schrijft!”

Raffles bracht den brief opnieuw voor zijn oogen en begon met zijn klare en duidelijke stem voor te lezen:

„Waarde Heer Duncan!

Gij staat mij zeker wel toe, u aan te spreken met den naam, dien gij mij hebt opgegeven, en waaronder gij thans te New-York verblijft houdt! Ik schrijf u,

omdat ik gaarne van u zou willen weten, of het niet bijna tijd wordt naar New-York terug te keeren. Ik kan volstrekt niet inzien, welk geval mij daar thans nog zou kunnen bedreigen, en mijn dochter is het bijna met me eens. Niet geheel en al, dat geef ik toe, maar ze is dan ook een vrouw! Ik kan en ik wil niet langer van mijn zaken wegblijven, die zonder mij in de war zouden loopen, en ik verzoek u dringend, mij toestemming te geven, naar de stad terug te keeren, waar al mijn denken op het oogenblik reeds vertoeft.

Ik weet zeer goed, dat ge mij zult tegenwerpen: „die toestemming behoeft ge niet”, maar ik zal toch niet gaarne iets doen, zonder u van te voren daarin te hebben gekend. Het is hier in El Pazo merkwaardig genoeg, als ge wilt, en mijn kind amuseert zich ten zeerste met alles wat zij hier voor vreemds ziet, maar het is toch wel beschouwd, een stad die buiten de beschaving ligt, met zijn half-Mexikaansche, half Indiaansche bevolking.

Ik zou hiermede kunnen besluiten, wanneer ge mij niet verzocht hadt, zelfs de geringste bijzonderheden te melden, die mij hier wedervaren, en daarom, ofschoon ik vast overtuigd ben, dat het tijdverspilling is om het u mede te deelen, schrijf ik u even, dat we hier een paar dagen geleden hebben kennis gemaakt met een charmante familie uit het Zuiden, bestaande uit vader, moeder en dochter, die voor hun plezier een rondreis door het Noorden van Mexico maken, overal waar zij het belangwekkend vinden een paar weken blijven en dan weder verder gaan. De vader is oud-gediende uit den wereldoorlog en zijn naam is Henry Woodward. Het meisje, Bianca Woodward, is van een verwonderlijke schoonheid, en zij en Sigrid zijn reeds de beste vriendinnen van de wereld. Ik zie dat heel graag, want Bianca is niet alleen mooi, maar een lief, zacht goedhartig meisje. Ik zal mij maar niet wagen aan een beschrijving van haar prachtige blauwe Madonna-oogen, met hun zielvollen blik, anders

zoudt gij mij zeker voor een ouden dwaas aanzien, wat ik ongetwijfeld zou verdienen. Meld mij eens uw oordeel over mijn terugkomst, en aanvaard onze beste, dankbare groeten."

Raffles vouwde den brief langzaam dicht, en wierp een blik over den vrij grooten voortuin naar den eenzamen verlaten straatweg, waar hier en daar de lantaarns begonnen te pinken.

"Wat denk je te doen?" vroeg Brand na eenigen tijd.

"Ik blijf het gevaarlijk vinden, dat hij nu al terug komt!" antwoordde Raffles peinzend. „Intusschen zie ik zeer wel in, dat men een man van zijn geestkracht en zijn ontembare werklust niet zonder schade zulke een lange, onvrijwillige vacantie kan opleggen. Er zal dus niet veel anders op overschieten, dan hem mijn „toestemming" zooals hij het noemt, en blijkbaar zonder een schijn van ironie, niet langer te onthouden"

"Hij praat in dezen brief niet meer over de politie, Edward!"

"Misschien geneert hij zich een beetje voor zijn al te groote voortvarendheid! Waartoe het ook noodig was dat hij vanuit El Pazo, waarheen wij hem voorzichtigheidshalve gezonden hadden, om hem buiten het bereik der New-Yorksche bandieten te houden, aan de politie hier moest verzoeken een oogje te houden op zijn huis en zijn bezit, is mij een raadsel. Hij had om te beginnen kunnen weten dat ik dat wel zou doen, en dat al dat geschrijf er maar toe moest bijdragen zijn verblijf daarginds bekend te maken juist aan die soort van lieden, voor wie het een geheim moest blijven. Het is toch maar al te bekend, dat er bij de post, de spoorwegen, de telegrafie, en verscheidene andere staatsdiensten, ja zelfs bij de politie, elementen zijn, van wie met stelligheid kan worden aangenomen dat ze in geheime verbinding staan met het hoofdkwartier van de Bende."

"Gelukkig is hem nog niets overkomen, daarginds!"

"Nog niet, maar wat niet is, kan nog komen! al wordt het dan ditmaal in ongunstigen zin bedoeld. Die man schijnt niet te weten wat

voorzichtigheid is, noch dat omzichtig beleid in veel omstandigheden het beste gedeelte van den moed is."

"Wat denk je van die nieuwe kennissen?"

"Wat wil je dat ik er van denk? Den naam Woodward is tamelijk wel bekend in Amerika. Er zijn er zeker wel duizend van dien naam. De voornaam Henry heeft ook niets, dat aanspraak kan maken op merkwaardigheid! Van de vier mannen heet er toch stellig een Henry! Intusschen, van rondtoerende Amerikanen moet ik niet veel hebben! Ik weet niet wat ik tegen dat soort kan aanvoeren, om mijn afkeer verklaarbaar te maken, maar ze bestaat! Er zijn heel wat avonturiers en afzetters onder die zoogenaamde Zuid-Amerikaansche touristen!"

"Ik geloof, Edward, dat je ditmaal je argwaan toch wel wat ver drijft!" hernam Brand lachend, die was opgestaan, en zich naast Raffles had geplaatst.

Tesamen keken zij eenigen tijd naar buiten, totdat Raffles weder begon te spreken:

"Zeg mij eens eerlijk, Brand, wat zullen wij doen? Wij hebben vele overwinningen behaald, en zouden nu zonder gewetensbezwaren op onze lauweren kunnen gaan rusten. Hoe denk je er over, op deze plek een streep onder de rekening te halen en haar voor afgesloten te verklaren?"

Brand hief snel het gelaat naar dat van Raffles op, en zeide op een toon van ongelooft:

"Dat zeg je toch zeker niet in ernst?"

"Ik laat het van jou afhangen, Charles, of het ernst zal zijn."

"Dan weiger ik!" riep de jongeman opgewonden. „Ik heb nog geen week geleden in levensgevaar verkeerd, erger dan iemand zich kan voorstellen, door een misdadigen aanslag van die schurken, en toch zou ik nu liever een vinger missen, ja, mijn hand, dan den strijd op te geven tegen dat gespuis, terwijl wij op het punt staan, de overwinning te behalen!"

"Nu, zoover zijn we nog niet," hernam Raffles glimlachend. „Zoolang niet ontdekt is wie de Moloch is, en ik ben de eerste om het schier onmogelijke van die taak te erkennen, zoolang is het kwaad niet in den wortel aangetast en kunnen wij niet vol trotsch spreken: Wij kwa-

men, zagen en overwonnen! Maar het verheugt mij toch je zoo te hooren spreken! Ik wilde je slechts beproeven, en mij voor een deel ontlasten van de verantwoordelijkheid die op ons hierblijven drukt. Ik stel jouw leven en dat van Henderson voortdurend in de waagschaal en. . . ."

„En jouw eigen leven, Raffles?"

„Daar heb ik zelf over te beschikken."

„Wij over het onze, en wij willen het graag geven voor de zekerheid eens en voor altijd een einde gemaakt te zien aan het bestaan van de Bende!"

„Ik wist wel, Brand dat je er zoo over zoudt denken!" hernam Raffles, terwijl hij Brand met zijn lichtendgrijze oogen recht in het ge-laag zag, en zijn hand vatte.

„En wat die Kaldrup betreft, het zou mij weinig helpen of ik hem afried, weer hier terug te keeren, hij moet dus zelf maar doen wat hij het beste acht."

„Ben je niet bang, Raffles, dat iemand daarginds te El Pazo je adres heeft kunnen lezen op een van de brieven die hij je zond?"

„Als hij geen zeer groote onhandigheden heeft begaan, dan bestaat er geen vrees voor. Ik heb hem dringend verzocht, en op het hart geboden zijn brieven aan mij steeds in de eenzaamheid te schrijven, er zich onder geen voorwaarde welke dan ook, van te laten afroepen, zoodat onbevoegden kennis zouden kunnen nemen van den inhoud, en ze zelf op de post te bezorgen, of het door zijn dochter te laten doen. Bovendien weet je dat zijn brieven niet aan de villa hier, maar aan een Post-box op naam van Duncan werden bezorgd. Neen, van dien kant kon er geen vrees voor ontdekking van mijn identiteit bestaan. En nu is het zóó donker, dat wij niets meer kunnen zien, ik stel voor een wandeling te maken!"

Zes dagen later vertrok Raffles zeer onverwacht naar de Mexikaansche grensstad El Pazo.

Het was zoo plotseling in zijn werk gegaan, dat Brand er als het ware door overrompeld was.

Dienzelfden morgen tegen het uur van de lunch, was er een vrij uitvoerig telegram van

Sigrid Kaldrup gekomen, waarin het meisje aan Raffles mededeelde, dat haar vader plotseling vrij ernstig ongesteld was geworden, juist toen hij het voornemen had opgevat naar New-York terug te keeren, en den wensch had geuit, Raffles te zien (mijnheer Duncan, zooals hij in het telegram genoemd werd) in wien hij zulk een bijzonder groot vertrouwen stelde. Zijzelf zou het ook zeer op prijs stellen, wanneer „haar trouwe vriend en beschermer" wilde komen, want zij gevoelde zich ondanks haar nieuwe vrienden een weinig eenzaam, en zelfs bevreesd, nu zij de aanwezigheid van haar vader moest derven, die zijn kamer, en eigenlijk zelfs zijn bed volstrekt niet mocht verlaten.

Na de ontvangst van het telegram had Raffles geen seconde gearzeld, dadelijk alles voor de reis in gereedheid te gaan brengen.

Hij had zijn hulp aan Kaldrup toegezegd totdat hij volkomen buiten gevaar zou zijn, de spoorwegkoning scheen zijn bijstand thans noodig te hebben, het onbeschermd jonge meisje riep hem in die haar onbekende, vrij onbeschaafde stad aan haar zijde, hij kon en mocht dus niet aarzelen.

Brand had aangaande de zaak een eenigszins andere opvatting!

Die ziekte van Olaf Kaldrup stond hem allesbehalve aan. Hij had den spoorwegkoning steeds gekend als een man met een schier onverwoestbare, ijzersterke gezondheid, in de kracht van zijn leven, en schijnbaar bestand tegen alle kwalen van den naderenden ouderdom. Wat was het voor een ziekte, die hem zoo plotseling besprongen had? Het jonge meisje gewaagde er niet van in haar telegram. Hij zeide echter niets tegen Raffles, wel begrijpend, dat deze eenvoudig de schouders zou ophalen en hem zou uitlachen.

Raffles nam geen andere voorzorgen dan zich van zijn beste revolver te voorzien en toog des middags reeds op reis om met een slaapwagen dien nacht en nog verscheidene nachten daarna door te reizen, en, als alles goed ging, zes dagen later, misschien vijf, te El Pazo aan te komen.

Brand had kunnen aanvoeren, dat Kaldrup in dien tijd, of dood, of volkomen genezen had kunnen zijn, maar ook dit argument borg hij

bij de andere op, in de wetenschap, dat het op Raffles geen indruk kon maken.

Want trof hij Kaldrup dood aan, dan zou de dochter onmiddellijk zijn bijstand behoeven. En vond hij hem levend, dan zou hij hem eenvoudig naar New-York terug vergezellen, en hem onderweg zijn bescherming kunnen bieden.

Maar toen Raffles een uur het huis uit was, na Brand op het hart te hebben gedrukt gedurende zijn afwezigheid niets op eigen gezag tegen de Bende te ondernemen, en rustig zijn terugkomst af te wachten, toen hij de zaak aan Henderson uitlegde, toen werden er in de kleine villa nog geheel andere klanken vernomen!

Want de reus liep bulderend heen en weer, zijn zware vuisten gebald, en bezwoer bij alles wat hem lief was, dat zij Mylord niet hadden mogen laten gaan, want dat hem daarginds onder dat bruine ontuig, zooals hij de Mexikanen niet zeer vleierend noemde, zeker een onheil zou dreigen.

Zijn ongerustheid stak Brand aan, die opnieuw al zijn angstige voorgevoelens bij zich voelde wakker worden, en het einde van het spel was, dat de beide mannen een kwartier later in allerijl met de strikt noodzakelijke bagage naar het station reden, waar zij weliswaar te laat aankwamen om den nachttrein nog te halen, maar niettemin in den volgenden trein stapten, al zou die hen slechts tot Baltimore brengen, voortgezweept als ze eensklaps werden door de onweerstaanbare aandrift zich te verplaatsen in dezelfde richting welke Raffles eenige uren te voren was ingeslagen.

Zij hadden geen naam en geen vorm kunnen geven aan hun angst, maar hij bestond, en daar zij er niet tegen konden strijden, moesten zij wel handelen!

Henderson noemde het telegram kortweg gefantaseerd, bestemd om Raffles in een valstrik te lokken, en al ging Brand niet zoover, al zag hij het gevaar dat Raffles dreigde, nog slechts als een vage schim, ook hij gevoelde dat er iets in de lucht hing, dat rampen voorspelde....

Raffles reisde intusschen voort, dag-in, dag-uit, zonder het minste vermoeden dat zijn bei-

de trouwe vrienden hem op den voet zouden volgen, nu eens met een tusschenruimte van slechts weinige uren, dan weer met een spel van een kwart etmaal.

Een enkelen keer, dat was in Oklahoma, zaten zij hem zoo dicht op de hielen, dat de express waarin Raffles zat, slechts een opont-houd van een uur had behoeven te hebben, om hem te kunnen achterhalen.

Maar hij wist daar niets van, en hij zou het pas vrij wat later vernemen.

Hij zat rustig in zijn eerste-klasse coupé, zonder heel veel aan den heer Kaldrup te denken, en verdreef zich den tijd met kijken uit het breede raam, naar het prachtige landschap, hetwelk de trein doorijlde, kaartspelen met zijn medereizigers, wanneer het landschap eentonig werd, slapen en lezen.

Maar de vijf dagen verstreken, en tegen den middag van den zesden dag stapte Raffles uit den trein, op het perron van het tamelijk smerige station van El Pazo, waar hij onmiddellijk omringd werd door een troep luid schreeuwende, en schijnbaar dreigende, tot de tanden gewapende bandieten, met vervaarlijk zwarte snorren en geweldige punthoeden, die zijn ervaring echter dadelijk stempelde tot wat zij werkelijk waren, eerzame, brave kruiers!

Hij baande zich met zijn klein handvalies niet zonder veel moeite een weg door die lieden heen, die allen hunne handen naar zijn bagage uitstrekten, en elkander met woorden en gebaren te lijf gingen, en wilde het station al verlaten, toen een ranke meisjesgestalte hem tegemoet trad, welke hij aanstonds herkende.

Het was de blonde Sigrid Kaldrup, een beetje bleeker dan anders, die hem haastig tegemoet trad en hem de kleine hand toestak.

„Gij hier Miss?" vroeg Raffles verbaasd en ook ongerust. „Er is toch niets ernstigs gebeurd?"

„Nee, de toestand is stationair. Er bestaat geen onmiddellijk gevaar. De dokter is er een uur geleden nog geweest. Ik ben heel blij dat u gekomen zijt. Eigenlijk had ik er wel wat op gerekend. Gij zijt altijd zoo hulpvaardig voor ons geweest."

Zij zeide de zinnen op korte, afgebeten wijze, als iemand die zeer zenuwachtig is.

Raffles keek haar een oogenblik hoofdschuddend aan, met de kleine hand nog altijd in de zijne, en zeide toen ernstig:

„Was het wel verstandig uw vader alleen te laten?”

„Er is een verpleegster bij hem! En Bianca is er ook. Zij is mij van heel veel nut geweest in dien akeligen tijd. Ik zou niet weten wat ik had moeten doen als ik haar steun niet gehad had. Ik ben naar het station gekomen omdat ik de spanning niet langer kon uithouden.”

„Dat is heel aardig van u, maar toch, ik had liever gewild dat gij tehuis waart gebleven. Welke naam draagt de ziekte van uw vader?”

„Dat weet de dokter nog niet goed. Hij weet niet wat hij er van maken moet. Het is een soort van koorts, niet heel erg hoog, en hij ijlt dan ook volstrekt niet, maar hij kan bijna niet loopen en zich nauwelijks bewegen. Wij dachten eerst aan een beet van een steekvlieg, want sommige menschen kunnen daar heel slecht tegen, maar daarvan is geen sprake.”

„Vreemd!” mompelde Raffles half voor zich heen. „Is dat zoo onverwachts opgekomen?”

„Ja, heel onverwachts, hij had 's ochtends nog vroolijk met mij gewandeld, 's middags kregen wij bezoek van de Woodward, en des avonds na het diner klaagde hij over hevige pijn in het hoofd, neiging tot braken en duizeligheid.”

„Had hij dat ooit vroeger gehad?”

„Nooit!”

„Bleven de Woodward dineeren?”

„Ja, maar zij zijn natuurlijk spoedig weggegaan, toen vader zich zoo onlekker ging gevoelen. Maar Bianca kwam den volgenden morgen dadelijk hooren hoe het met hem stond.”

„Wanneer kwam de dokter?”

„Laat in den avond! Vader wilde er eerst niets van hooren en ik was wel verplicht, op mijn eigen houtje om een dokter te telefoneren, den beste in deze stad die er maar te krijgen was.”

„Uw vader had immers plannen gemaakt om terug te keeren?”

„Ja, wij zouden juist den volgenden dag naar New-York zijn teruggegaan.”

„En dat werd hem toen belet door die plotselinge ziekte?” vulde Raffles den zin aan.

Er had zich een diepe rimpel in het midden van zijn voorhoofd boven den neuswortel gegroeft. Zijn oogen hadden een ernstige uitdrukking gekregen, terwijl hij eenigen tijd zwijgend naast het meisje bleef voortloopen.

De villa, welke Kaldrup gehuurd had, bevond zich op nauwelijks tien minuten loopen van het station in een der buitenwijken.

Een paar malen wilde Sigrid iets zeggen, maar telkens zweeg zij, na een blik te hebben geworpen op het strakke gelaat van den man die naast haar liep, en die blijkbaar in diepe gedachten verzonken was.

Pas toen de villa, een wit gebouw, met slechts een enkele verdieping, en waartoe een groot terras toegang gaf, in het gezicht kwam, zeide Raffles, terwijl hij haastig het hoofd ophef:

„Waren de Woodward van plan in uw gezelschap naar New-York terug te keeren?”

„Ja. Zij begonnen genoeg te krijgen van het rondtrekken en verlangden naar huis.”

„Ik meende dat zij uit het Zuiden waren?”

„Dat zijn zij ook, maar tegen den herfst gaan zij altijd naar New-York, om daar tot de volgende lente te blijven.”

„Zij schijnen dus nu hun oorspronkelijk plan gewijzigd te hebben?”

„Ja, Bianca wilde volstrekt den dag afwachten dat vader weer heelemaal beter zou zijn.”

„Hoe kwam u er toe, mij het telegram te zenden?”

„Dat heb ik uit eigen beweging gedaan.”

„Weet ge dat heel zeker? Denk eens goed na!”

„Laat ik eens kijken, wacht, ik weet wel dat Bianca mij vroeg, of vader in het geheel geen bloedverwanten of intieme vrienden te New-York had, die ik moest waarschuwen!”

„En hebt ge toen mijn naam genoemd?” vroeg Raffles snel.

„Hoe kunt ge zoiets denken!” riep het meisje op verontwaardigden toon. „Ik heb in het geheel geen naam genoemd!”

„Maar daarop hebt ge dadelijk het telegram verzonden?”

„Bijna onmiddellijk!”

„Zijt ge alleen naar het postkantoor gegaan?”

„Ja, alleen. Maar waarom vraagt ge mij dat alles toch? Wat is de bedoeling van al uw opmerkingen?”

„Dat kan ik u zelf nog niet zeggen, Miss Sigrid! Er is alleen iets zoo raadselachtigs in dat plotselinge ziektegeval. Nu, wij zullen wel zien, hier is het huis!”

Beiden betraden het bordes en op de bovenste trede trad hun Bianca Woodward te-

gemoet, Sigrid stelde haar onmiddellijk aan den nieuwen bezoeker voor onder den naam van Duncan, en Raffles moest bekennen, dat hij zelden een vrouwelijk schepsel van zulk een lieflijke betoovering had gezien, als dit wondermooie, blonde meisje met haar diepblauwe oogen, die hem met zulk een zachten glans aankeken.

DUBEC RECLAME.

Meerdere Filmsterren volgen. Vraagt voorwaarden in den Sigarenwinkel of bij den fabrikant.

VIJFDE HOOFDSTUK.

Brand en Henderson kijken goed uit!

Wij zeiden reeds dat Brand en Henderson tijdens hun zoo plotseling ondernomen reis naar El Pazo herhaalde malen den trein waarin Raffles zat, met slechts weinige uren tusschenruimte, en soms nog minder benaderden.

Twee malen had Brand er aan gedacht, de treinreis te onderbreken, en een snelle auto te huren, maar hij had het plan weder op moeten geven, wel beseffend dat zelfs een renwagen op de tamelijk slechte wegen in het Zuiden niet in staat zou zijn, een bliksemtrein in te halen, die met een snelheid van bijna honderd K.M. per uur voortstoot.

Dergelijke dingen zijn mogelijk op een gladde, breeden weg, en met een trein die niet tot de expresse-klasse behoort, maar met dezen kolos die in bliksemsnelle vaart voortijlde, behoefde men het niet te ondernemen.

Toch was er nog iets anders, dat Brand er van weerhield, zijn plan ten uitvoer te brengen, en dat was de vrees, dat Raffles wel eens volstrekt niet ingenomen kon zijn met zijn bemoeiing.

Waarop steunde zijn onverwacht vertrek ook anders dan op vage vermoedens, die wel eens geen reden van bestaan konden hebben, die feitelijk op niets berustten?

Het was immers zeer wel denkbaar, dat de spoorwegkoning Olaf Kaldrup te El Pazo inderdaad ziek was geworden! Hij mocht dan een krachtig man zijn, hij was toch niet jong meer, en zelfs de sterkste gestellen waren niet bestand tegen den invloed van het klimaat daarginds dat zich vooral doet gelden bij den overgang van zomer in herfst, als kwaadaardige dampen uit de moerassen opstijgen, en de geduchte steekvliegen hun fatalen arbeid verrichten.

En dat zijn dochter dan op verzoek van haren vader den man liet ontbieden die hem op zeer duidelijke wijze zijn bescherming had getoond, inplaats van een beurskennis, die er zich al bitter om zou bekommeren of hij levend of dood was, wat school daar eigenlijk voor bijzonders in?

En toch, ondanks dit alles — Brand kon zijn

ongerustheid onmogelijk van zich afzetten. Het telegram, die onverwachte ziekte, die reis van Raffles naar een stad ver buiten het groote verkeer gelegen, aan de Mexikaansche grens, en waar iedere misdaad zeer gemakkelijk in het geheim kon worden gepleegd, het kon hem niet loslaten, terwijl Henderson letterlijk geen rust of duur meer had, en de beide mannen hadden dan ook het besluit genomen, in ieder geval naar El Pazo door te reizen, en daarginds over Raffles te waken, zonder zich echter aan hem te vertoonen.

En reeds de naaste toekomst zou leeren, hoe goed zij vooral aan dat laatste gedaan hadden. . . .

Zij bereikten de stad, waar Kaldrup en zijn dochter verblijf hielden, omstreeks drie uren, nadat Raffles er was aangekomen, dat wil zeggen tegen het vallen van den avond.

Zij waren vermoeid en hongerig, maar toch was hun eerste werk, zich voorzichtig te gaan overtuigen van de plek, waar de witte villa van den spoorwegkoning gelegen was.

Zoals gezegd bevond deze zich nauwelijks tien minuten gaans van het station en voorzichtig informeerend bij enkele rustbewaarders, zij wachtten er zich wel voor lieden aan te spreken, die er meer Amerikaansch dan Mexikaansch uitzagen, louter uit vrees, zich toevallig tot een bendelid te wenden en aldus bij den duivel te biecht te gaan, leerden zij de juiste plek kennen.

En pas toen zij zich met eigen oogen overtuigd hadden, en het witte huis uit de schemering hadden zien opdoemen, keerden zij naar de stad terug, en een kwartier later was er van den elegant gekleeden toerist en van zijn bediende niets meer over!

Want toen hadden zij zich, in een der achterbuurten, in een winkeltje van een Poolschen Jood, die er niet aan dacht, naar hunne beweegredenen te vragen, omdat hij een zeer goed zaakje deed, ontdaan van die kleederen, die hier onbruikbaar zouden zijn, en zich gestoken in de tamelijk versleten dracht van een Mexicaanschen gauchos.

Het is waar dat alleen Brand een weinig Mexikaansch sprak, voldoende om zich verstaanbaar te maken, en dit had achterdocht kunnen wekken, ware het niet dat er zich,

vooral in de maand September onder gauchos heel wat mannen van andere nationaliteit bevinden om wie de „haciendahouders" als het ware vechten, in den tijd van de „round-ups", wanneer op iedere hoeve de tienduizende stuks horendvee van heinde en verre door de koeienjongens op hun snelle paardjes moeten worden bijeengedreven in de kraal, opdat de in dat jaar geboren kalveren voorzien zullen kunnen worden van het brandmerk van den eigenaar.

Bepaald vertrouwenwekkend zagen de beide mannen er na hun gedaantewisseling niet uit, met hun roode trui vol vlekken, hun wijde broek van leder, aan den voorkant en terzij met schapenvacht bekleed, de groote vierkante zakdoeken, die in een punt op hun rug neer vielen en hun suikerbrood-vormige hoeden.

Met een zeer eenvoudig maar afdoend middel, roode pijpjaarde, hadden zij hun gelaat een rood-bruine kleur weten te geven, alsof het maanden lang door de zon verbrand was geweest en hunne wenkbrauwen en oogharen met zwart krijt aangezet.

Dit alles was vrij primitief. En Raffles zou zeker met zulk een soort van vermomming geen genoegen hebben genomen, maar het was voor deze gelegenheid meer dan voldoende, en de middelen ontbraken hun ook, meer zorg aan hun verkleeding te besteden.

Het behoeft ternauwernood te worden gezegd, dat beiden op de rechterheup in een lederen holster, een van die zware colts droegen, die de voornaamste uitrusting van den koeienjongen vormen, en hen maar hoogst zelden verlaten, zelfs niet in de steden, waar zij ze toch zeker niet behoeven te gebruiken tot afweer van „coyoten", wild geworden stieren en hier en daar zelfs nog beren en ander verschreurd gedierte.

En pas toen zij hun eigen kleeren hadden achtergelaten in handen van een uitdrager, die niet anders gedacht moet hebben of hij had een paar voortvluchtige misdadigers in zijn duister, smerig winkeltje ontvangen, gingen zij hun honger stillen in een wijnhuis, dat er niet al te verdacht uitzag.

Zij aten daar hetgeen er te krijgen was, en dat was niet heel veel bijzonders!

Sterk met knoflook gekruid, in ranzige olie

gestoofd schapenvleesch, grof brood, een koek van maïs en suiker, die niet onverdienstelijk smaakte, en een stuk kaas, alles besproeid met een paar glazen vrij koppig bier, en daarmede moesten de beide mannen het stellen.

Maar zij hadden honger, en het is van ouds bekend dat deze de beste saus is.

In het wijnhuis, waar zij dit schrale maal gebruikten, en dat tevens een soort logement bleek te zijn, konden zij onmogelijk spreken over de zaak die hun gedachten zoozeer bezig hield, want zij waren omringd door een groot aantal gauchos, waarvan het in de stad El Pazo op dat oogenblik scheen te wemelen, en die binnen enkele weken, dagen wellicht naar alle richtingen gestoven zouden zijn om hun inspannend, moeielijk beroep te gaan uitoefenen, in dienst van dezen of genen rijken veehouder, die soms drie of vier losse drijvers tegelijk aannam.

Nu en dan werd er een nieuwsgierige vraag tot hen gericht, waarop Brand met een paar nietszeggende antwoorden bescheid gaf.

Er was slechts een zaak waarvoor hij bevreesd was, dat zijn reusachtige gezelschap, die in een prikkelbare gemoedstemming was, ruzie met een van deze mannen zou zoeken op een oogenblik dat men zeer slecht gekozen moest achten.

Henderson scheen dit zelf wel te begrijpen, want hij bleef zwijgend dooreten ondanks de geduldige pogingen van een paar beschilderde dames, met zeer korte rokken en brutalen oogopslag, zooals men ze plotseling bij dozijnen kan zien komen opdagen op alle plekken, waar zeer veel mannen bijeen zijn, die binnenkort zeer veel geld zullen verdiend hebben, om hem aan het praten te krijgen.

Maar nu en dan moest toch een gevoelige trap op zijn teenen onder de tafel of een waar-schuwend blik van Brand over diens wijnglas heen, hem ervan terughouden, woedend op te springen en zijn meening te zeggen aan een van die kerels, die hem schenen te bespotten.

Toen zij hun maaltijd beëindigd hadden en voor dien nacht een onderdak in hetzelfde logement hadden weten te krijgen, wat moeielijk genoeg was gegaan, staken zij een van die dunne, goedkoope, en zeer lange Mexicaansche

sigaren op, die naar vochtig, brandend stroo smaken, verlieten het wijnhuis, en richtten als bij onderlinge afspraak hunne schreden naar de buitenwijken, en gingen den weg op, die naar de villa van Kaldrup voerde.

Het was reeds volkomen duister, en de verlichting liet hier heel wat te wenschen over, maar zij hadden zich den weg in het geheugen geprent, en behoeften er dan ook geen enkelen keer naar te vragen.

Zij kwamen slechts nu en dan een koeienjongen tegen, zijn arm verliefd om de leest van een meisje geslagen, en die volstrekt niet op iets anders lette, maar toen zij het witte huis op zoo wat honderd passen genaderd waren, bevonden zij zich volkomen alleen.

Het huis lag op een lagen heuvel, bij de dertig meter van den weg, en Brand maakte aanstonds de opmerking, dat Raffles ook weder bij de keuze van dit verblijf een bewijs had gegeven van zijn doorzicht en niets over het hoofdziend beleid.

Immers, uit een strategisch oogpunt gesproken was het huis zeer gunstig gelegen. Men kon van alle vensters uit den omtrek goed overzien, en het was schier onmogelijk het gebied van de villa te betreden zonder dat het werd opgemerkt, tenminste overdag, en evengoed in die talrijke, heldere maannachten, zooals Mexico er zoovelen telt.

Want een zeer groot grasveld strekte zich aan de voorzijde van het huis uit en een groot moestuin vormde de achterzijde.

Een oogenblik stonden de beide mannen onder het dichte gebladerte van een tamarindeboom aan den kant van den weg naar het huis te kijken tot Brand begon:

„Ik meen dat ik licht zie branden in de kamer op de eerste verdieping, of vergis ik mij daarin, Henderson?”

„U heeft goed gezien, mijnheer Brand, er schijnt nog licht door een kier van het gordijn. Geloof u dat Mylord daar op het oogenblik binnen is?”

„Dat is heel moeielijk te zeggen, beste James, maar ik acht het niet onwaarschijnlijk!” gaf Brand ten antwoord. „Hij zal wel op de villa gedineerd hebben en nu aan het ziekbed zijn.”

„Ziet u iets verdachts?”

„Volstrekt niet! Het is hier doodstil, en ik zie niets bewegen, in de buurt van het huis!”

„Willen wij niet trachten, wat naderbij te komen? Ik beloof u dat ik zeer voorzichtig zal zijn.”

Maar Brand had van die voorzichtigheid van Henderson zijn ervaring.

Hoezeer de reus zich ook inspande, om zijn aanwezigheid niet te verraden, hij kon er niets aan doen dat zijn zwaar lichaam takken deed afbreken, en dat zijn groote voeten dorre twijgjes deden kraken en bladeren deden ritselen.

Hij legde den reus dan ook de hand op den schouder en zeide:

„Je blijft hier wacht houden, James, en ik zal eens alleen gaan zien hoe de zaken daar-ginds staan, verroer je niet totdat ik terug ben gekomen. Ga wat verder op zij staan, daar, terzijde van den weg, men mag je hier niet zien.”

Henderson dacht er niet aan een tegenwerping te maken, want hij had geleerd te gehoorzamen. Hij wist het, hij kon slechts het uitvoerend element zijn, en moest het plannen beramen aan anderen overlaten.

Hij trok zich zoover mogelijk terug tusschen het geboomte, dat hier den weg omzoomde, hurkte ineen, na zijn sigaar te hebben wegge- worpen, en wachtte totdat Brand zou terug- keeren.

Deze sloop bukkend voort, telkens voorzich- tig ophoudend om te luisteren in de richting van het witte huis, dat er zoo vreedzaam uit- zag in het licht van de maan, die zooveen door de wolken was heen komen gluren.

Hij kon daardoor wat beter zien, maar het dwong hem tevens tot grootere voorzichtigheid omdat hij zelf nu ook meer zichtbaar werd.

Hij had binnen vijf minuten den hoek be- reikt van het erf, in welks midden zich het huis verhief dat aan de zuidzijde beschaduwd werd door hooge mango's.

Het gras van het gazon begon reeds te ver- dorren en gele finten te vertoonen. Het was in geruimen tijd niet gemaaid en Brand leidde er uit af, dat Kaldrup zich zeer weinig bekom- merd had om het uiterlijk van een verblijf dat hij hoopte dat slechts van zeer tijdelijken aard zou zijn.

Intusschen kwam de lengte van het gras

Brand goed te stude om zich tot over gerui- men afstand ongezien te kunnen voortbewegen in de richting van het huis.

Hij had den lastigen hoed in handen van Henderson achtergelaten, en bewoog zich nu kruipend vooruit, nadat hij over de lage heg was gestapt, die het erf van den weg scheidde.

Hij naderde het witte huis van terzijde.

Maar eensklaps wierp hij zich plat op den grond en tuurde aandachtig naar den zijvleu- gel, die juist op dat oogenblik door het licht van de maan werd bestraald.

Hij meende daar een vage gedaante te zien, die zich langzaam heen en weer bewoog.

Het kon natuurlijk een van de bedienden zijn, die iets op het erf had te zoeken, maar een oogenblik later reeds moest Brand deze meening prijs geven, want de gedaante ver- richtte iets wat zeker geen huisknecht, al- thans op dat tijdstip, zou hebben gedaan.

Zij plaatste namelijk een ding, dat er uitzag als een kort laddertje, tegen den stam van een dikken, zwaargetakten boom, waarvan enkele dikke twijgen tot boven het zijbalcon reikten, klom er op, en verdween voor een oogenblik in de duisternis van het dichte gebladerte.

Bijna op hetzelfde oogenblik gingen de groo- te balcondeuren open, op dezelfde plek waar Henderson en Brand zooveen het lichtkiertje gezien hadden, een breede bundel goud licht stroomde naar buiten, en tegen dat lichtende vierkant staken nu zeer duidelijk drie perso- nen af, waarvan er twee vrouwen waren, en een man.

Ofschoon het volkomen onmogelijk was op dien afstand en tegen het licht in, de gelaats- trekken te onderscheiden, begreep Brand aan- stonds, als bij intuïtie, dat de man die daar zooveen uit de kamer op het balcon getreden was, in gesprek met de beide dames, Raffles moest zijn.

Hij hief heel voorzichtig het hoofd een wei- nig op, want hij zag zeer wel in dat degenen die zich daar op het balcon bevonden het gras- veld moesten kunnen overzien, en dat zij hem wellicht in het reeds geel wordende gras, maanden lang door den zon geroosterd, zou- den ontdekken.

En eensklaps zag hij weer de gedaante te- rug, die schrijlings gezeten was op een dikken

tak, en zich heel langzaam voortbewoog, in de richting van het balcon.

Een hevige schrik deed Brand voor een oogenblik half versuft neerliggen. Want er kon nu niet langer aan getwijfeld worden, het was op Raffles' leven gemunt. Maar bijna onmiddellijk herstelde hij zich.

Hij maakte zich zoo klein mogelijk, haalde diep adem, opende den mond, en een oogenblik later stegen uit het gras de heldere, parelende klanken van den merel omhoog.

De merel is een vogel, dien men in Mexico niet moet zoeken.

En de man daarginds op het balcon scheen dadelijk te weten, wat hij van dat ongewone, nachtelijke gezang had te denken.

Want hij noodigde de dames met een haastig gebaar uit om naar binnen te gaan, deed een paar stappen terzijde — een schot knalde — en de gedaante op den tak tuimelde met een schreeuw van een hoogte van acht meter op den grond.

ZESDE HOOFDSTUK.

Bianca spant hare netten.

Slechts weinige oogenblikken nadat het schot gevallen was, geraakte de geheele villa in rep en roer. Raffles stond nog een oogenblik over de leuning van het balcon heengebogen, en zag dat de man, dien hij getroffen had, en die blijkbaar zwaar gewond was, zich nog eens oprichtte, wankelend een paar stappen deed, toen tegen den stam van een anderen boom ging leunen, en poogde zijn revolver te voorschijn te halen, tenminste hij bracht de hand naar zijn zak.

Maar hij had er de kracht niet meer toe, want hij gleed langs den stam omlaag en bleef roerloos liggen.

De twee dames, Sigrid en Bianca, kwamen vlug, met bleeke gelaatstrekken, het balcon weder oploopen, dat zich aan drie zijden rondom het huis uitstreckte, maar Raffles dreef ze haastig, met een waarschuwend opgeheven hand, weder in de kamer terug, en zeide op gedempten toon:

„Gij moogt hier niet blijven! Het is al te gevaarlijk! Het schijnt dat er hier verdachte elementen in de buurt zijn.“

Hij en Sigrid hadden een snellen blik gewisseld, en het was alsof zij elkander aanstonds begrepen.

Die man in den boom was natuurlijk niet een

gewone inbreker geweest, want die zou het stellig niet wagen reeds zoo vroeg in den avond zijn slag te slaan, terwijl het licht nog brandde, maar heel zeker een Lid van de gevreesde Bende.

Indien dit echter zoo was, hoe kon het dan verklaard worden dat de schelmen reeds nu wisten waar Raffles zich bevond? Hoe kon het hun ter oore zijn gekomen dat hij zich op reis ging begeven, hoe wisten zij de plaats van bestemming?

Dit alles ging bliksemsnel door het hoofd van Raffles, terwijl hij een haastigen verstolen blik wierp op het wonderschoone meisje, dat met een bleek gezichtje, en blijkbaar hevig verschrikt, met de kleine handen over de borst gevouwen in de deuropening stond.

In enkele seconden ging er heel wat voorbij aan de gedachten van den Gentleman-Inbreker!

Hij stelde zich opnieuw alle vragen die hij reeds aan Sigrid had voorgelegd, terwijl zij van het station naar de villa van haren vader liepen, en waarop het antwoord hem niet bevredigd had.

Hij herzag zich weder aan het ziekbed van Olaf Kaldrup, die daar nederlag, ten prooi aan een kwaal waarvan Raffles zich, met al

zijn medische kennis, die stellig niet gering was, niet aanstonds een voorstelling kon vormen. De man had koorts, ongetwijfeld, maar waar kwam zij vandaan? Waaraan leed hij? Hij klaagde over een branderig gevoel in de maag, over kloppende slapen, over zijn tong als leder, maar dit alles kan het uitvloeijsel zijn van verscheidene ziektegevallen.

Raffles had de vraag gesteld, of de dokter het bloed reeds onderzocht had, en dit was ontkenkend beantwoord. Er verliep toen geruime tijd, alvorens hij zelf het noodige had kunnen voorbereiden, om een paar druppels bloed te onderzoeken, en juist wilde hij daartoe overgaan, toen de welbekende waarschuwingssang van den merel eensklaps zijn oor trof.

Hoe Brand daar zoo plotseling had kunnen verschijnen, wat hem bewogen had hem te volgen, hij kon het zich niet voorstellen, maar hij was daar ergens in de duisternis, daaraan mocht hij geen oogenblik twijfelen, — de melodie was hem maar al te goed bekend. Onmiddellijk daarop had hij de gedaante van den kerel op den boomtak gezien, het gevaar begrepen, en gevuurd.

En nu stond hij reeds weder in het vertrek, sloot de deuren zorgvuldig, en stelde Kaldrup gerust, die op een breede rustbank lag uitgestrekt, met een gelaat dat grimmig stond van ongeduld over zijn ziekte, en verlangen om te weten wat er geschied was.

„Maar voor den drommel, zit dat tuig dan overal?“ riep de spoorwegkoning toornig uit, om, op een snellen, waarschuwend blik van Raffles, brommerig te vervolgen:

„Gekheid! Voor Miss Bianca behoeven we geen geheimen te hebben, wat dunkt jou, Sigrid?“

Het meisje kleurde bij die zoo plotselinge, nog al tactlooze vraag, en stotterde:

„Ik weet niet. . . . er zijn toch wel dingen, vader die. . . . Mijnheer Duncan zal het misschien niet graag willen, dat er gesproken wordt over. . . .“

Maar reeds had Bianca een stap naar de deur gedaan en zeide met haar heldere lieflijke stem:

„Wanneer gij soms dingen te bespreken hebt, die niet voor andere ooren bestemd zijn,

ik heb hiernaast mijn boek laten liggen, dat ik graag zou willen uitlezen? Mag ik na een kwartiertje nog eens binnenkomen om te hooren hoe het onderzoek van het bloed is afge-loopen?“

„Met genoegen, Miss!“ antwoordde Raffles, en ondanks zichzelf moest hij vol bewondering nog eens zien naar dat schoone gelaat, als gebeeldhouwd door een Griekschen kunstenaar, met zijn regelmatige trekken en zijn diepglanzende blauwe oogen.

Maar als hij haar nog eens had kunnen zien toen de deur achter haar gesloten was, zou Raffles zijn oordeel aangaande haar uiterlijk nog wel gewijzigd hebben!

Want nu hief zij twee krampachtig gebalde vuisten tegen de deur op, en het schoone gelaat was plotseling op een demonische wijze vertrokken, en toen zij zichzelf in de kleine vuisten beet, en een sissend geluid over de witte tandjes kwam, toen geleek zij veel op een roofdier, dat voor het eerst uit de wildernis in een ijzeren kooi is overgebracht.

Een paar malen liep zij op en neer in het groote vertrek, onhoorbaar als een panter, en heel zacht kwamen de woorden als met moeite uitgestooten over haar roode lippen:

„Die ezel, die driewerf vervloekte ezel! Wat had hij hier te maken? Wat richtte hij uit op dien boom? Wilde hij soms zien of ik mijn werk wel goed deed? O, ik kan het denkbeeld niet verdragen dat die man alles wellicht kan hebben bedorven! Maar gelukkig, ik ben er nog, en je zult mij niet ontsnappen, Raffles, nu ik in hetzelfde huis ben als jij. Dat ik geen revolver, geen dolk bij mij droeg vanavond! Ik geloof niet dat ik geaartzeld zou hebben je op het balcon te doden, onverschillig wat er de gevolgen van zouden zijn! En wat hadden ze ook kunnen wezen? De oude Kaldrup ligt, dank zij mijn middeltje, dat ik hem tersluiks heb weten in te geven, machteloos op zijn bed, en zijn domme gans van een dochter zou mij zeker niet hebben kunnen tegenhouden.“

Toen zij haar alleenspraak voltooid had, stond zij juist stil voor een spiegel en zag daarin haar verwrongen gelaat weerkaatst.

Heel zachtjes lachte ze even, en even plotseling als zij gekomen was, verdween die

wraakzuchtige uitdrukking weer, en maakte plaats voor haar liefvalligsten glimlach.

„Zoo mag hij je niet zien, Bianca!" fluisterde zij zacht. „Bedenk, dat dan alles verloren zou zijn. Hij koestert nog geen argwaan, en hij zal ze ook niet koesteren!"

Zij ging eenige malen peinzend heen en weer, de linkervuist in de zijde gesteund, het mboie hoofd op de borst geneigd, en met de kin in de vingers van de rechterhand, stond zij dicht bij de deur weer stil en mompelde:

„Er is een ding dat ik niet begrijp! Hoe was het mogelijk, dat Raffles de aanwezigheid van dien ezels in den boom, die nu zijn verdiende loon heeft gekregen, bijtijds heeft ontdekt? Het lijkt waarlijk wel, of hij over een zesde rintuig beschikt. Komaan, ik zal eens gaan zien of de anderen zich niet hebben laten afschrikken door dat schot en nog op hun post zijn, — waar ik hen heb neergezet! Tien minuten is daarvoor voldoende. Daarna zullen we eens gaan hooren hoe het staat met het bloedonderzoek! Ontdek jij maar, knappe dokter Raffles, dat hem een boosaardig drankje is ingegeven! Niemand zou het immers willen gelooven, als iemand durfde volhouden dat de lieve, de engelreine, de zachte Bianca het had gedaan." Zij lachte eventjes voor zich heen en verliet het vertrek.

Zelfs het scherpste oor zou niets hebben kunnen hooren van het openen en sluiten van de deur.

Het was duidelijk dat het schepsel in dit huis reeds volkomen thuis was, want zij aarzelde geen seconde, maar liep de gang teneinde, daalde de trap af, en verliet de villa aan de achterzijde, na van een haak naast de achterdeur, een langen zwarten mantel met kap te hebben genomen.

Bij de deur bleef ze een oogenblik spiedend rondzien, bracht toen twee vingers van de rechterhand aan den mond en liet een eigenaardig, zachtsissend gefluit hooren, dat zeer veel geleek op het geluid, dat wordt voortgebracht door een kwaad gemaakte slang.

Het sein, want dit was het ongetwijfeld, werd onmiddellijk uit de duisternis beantwoord. Zij liep behoedzaam voort in de richting waarvan het kwam, en liep daartoe den moestuin in. Ook hier was zij klaarblijkelijk

reeds verscheidene malen geweest, want zij ging met vlugge stappen verder, zonder zich ooit te vergissen, langs de duistere smalle paadjes, tot zij een vijftigtal stappen verder stilhield bij de heg, die hier den tuin afsloot, en opnieuw dat zachtsissende gefluit liet hooren.

Dadelijk dook er een gestalte uit de duisternis op, alleen herkenbaar als een man aan den grooten sombrero dien hij droeg.

„Ben jij het, Jack?" vroeg de jonge vrouw zachtjes. „Kom wat dichterbij, dat ik niet zoo hard hoef te praten. Ik ben blij dat je niet bent weggelopen!"

„Wat was dat voor een schot?" vroeg de man brommend. „Welke idioot heeft het gelost?"

„Dat deed onze vriend Raffles!" antwoordde Bianca sarcastisch.

„Wat is dat?" riep de man verschrikt uit. „Het schot was toch niet op jou bedoeld?"

„Ben je niet wijs? Hij houdt mij voor de beste vriendin van Sigrid, — en ik geloof waarachtig dat hij een tikje verliefd op me is!"

„Binnen drie uren?" vroeg de man spottend. „Dat is knap. Ga met je witte gezicht uit de maan weg, het is uit het huis misschien goed te zien! Houdt het, zooals ik, in de schaduw. En vertel me voor wien dat schot bedoeld was."

„Op een van je eigen mannen! Ik heb niet kunnen zien wie het was!"

De ander maakte een gebaar van ontsteltenis, en foeterde woedend:

„Wat is dat nu? Wat heeft hij dan gedaan? Waar zat hij?"

„In den boom! Ik weet niet wat hij wilde, maar ik denk dat hij ongeduldig werd en zich wilde overtuigen, hoe de zaken daarbinnen liepen! Hij vond misschien wel dat het te lang duurde."

„Maar voor den duivel, hoe kon Raffles weten dat hij daar zat?"

„Dat is meer dan ik je zeggen kan! Hij wist het, hij schoot, en hij raakte den armen drommel goed, laat dat je voldoende zijn! Intuschen moet er gehandeld worden, vannacht nog! Ik had het mij anders voorgesteld, ik had liever geen geweld willen gebruiken, en als het had gekund had ik Raffles het aller-

liefst naar New-York terug willen vergezellen, en daar zouden we hem dan een warme ontvangst bereid hebben, want ik verzekeer je dat ik hem niet meer losgelaten zou hebben, totdat ik hem op de pijnbank zag liggen!"

"Dat wordt lastig, nu missen wij een man!" bromde de man, die als Jack was aangesproken. "Wat moet er dan nu gedaan worden?"

De vrouw scheen een oogenblik na te denken, nu ook met haar gelaat in de schaduw, en antwoordde toen:

"Ik moet binnen vijf minuten weer in huis zijn! Jij gaat onmiddellijk de anderen waarschuwen; en zegt dat ze zich gereed moeten houden om het huis binnen te dringen. Staan de auto's klaar?"

"Natuurlijk!" bromde de man. "Als de jongens maar niet zijn weggegaan."

Hij kon zelfs in de duisternis de oogen van de vrouw zien vlammen van toorn en wraakzucht, toen zij ten antwoord gaf:

"Als dat waar mocht zijn, laten zij zich dan voor mij in acht nemen! Bianca laat niet met zich spotten en zij zou het niemand vergeven, ook haar dierbaarsten vriend niet, als zij haar aan den vooravond van haar zegepraal, door hun vlucht, hun lafheid of hun domheid, belet hadden, haar plan ten uitvoer te brengen."

"Laten we dan maar aannemen dat zij nog op hun post zijn, wat dan verder?"

"Je weet waar ze zijn, twee aan de Noordzijde van het huis bij de auto's, een bij den moestuin, dat ben jij! Twee aan de Zuidzijde, en daarvan is er een neergepapt, en dan nog drie aan den overkant van den weg, aan de voorzijde van het huis. Verzamel er onmiddellijk zooveel als je kunt, kom hier weer aan de achterdeur met hen terug, ik zal je binnenlaten, en we overvallen hem! Hij moet knapper zijn dan ik hem taxeer, als hij aan vier, vijf sterke mannen weerstand kan bieden! Knevel en bindt hem stevig, en dan met hem naar de auto en weg!"

"En de Kaldrups?"

"Om den ouden heer behoef je je niet te bekommeren, want die ligt nog steeds als een blok hout op zijn rustbed, dank zij mijn drankje, ha, ha! En wat de domme gans betreft, nu, die telt in het geheel niet mee, en als het noodig mocht zijn zal ik wel met haar afrekenen!

Bedenk dat de Bende nog altijd een appeltje met haar te schillen heeft, en dus, als het uitvoerbaar is, dan rekenen wij ook haar in, en vragen naderhand een losprijs voor haar. De Moloch zal heel blij zijn!"

"En als ik de jongens niet allemaal terug vind?"

"Zoek er bijeen zooveel als er nog zijn!" antwoordde Bianca ongeduldig. "Jij bent bekend om je geweldige kracht, met nog twee anderen kun je heel wat uitrichten! En als het kan... dood hem niet, hij bezit kostbare geheimen, en er bestaan zeker al folterwerktuigjes, die ze wel uit hem zullen weten te knijpen, al is hij duizendmaal John Raffles. En nu is het hoog tijd dat ik terugkeer, ze wachten op mij!"

"Nog één vraag!"

"Vlug dan!"

"Heeft Raffles in het geheel geen achterdocht gekregen, toen hij een man betrapte, die daar wilde binnendringen?"

"Als hij geen achterdocht had gekregen, zou hij nog dommer moeten zijn, dan de man die mij de vraag stelde!" antwoordde Bianca scherp. "Juist daarom moeten zij vlug handelen, anders gaat hij misschien het huis uit, voor we iets hebben kunnen doen! Tot aanstonds, bij de deur, over hoogstens een kwartier!"

En het volgende oogenblik was zij als door den grond opgezogen.

De man bij de heg tuurde in de duisternis, in de verwachting dat hij nog iets zou zien en luisterde met de grootste aandacht, maar hij kon volstrekt niets anders hooren dan het gekir van de krekels in het hooge gras, en nu en dan den verren kreet van een prairiehond.

Toen schoof hij langzaam zijn grooten hoed achterover, en mompelde voor zich heen:

"Als ik ooit een duivelin in menschengedaante heb gezien, dan is het wel deze jongedame, die mij voor haar vriend en medeplichtige Jack heeft aangezien. Nu, wij zullen van deze vergissing een gepast misbruik weten te maken. Het was nog niet zoo'n kwaden inval van mij, na het schot eens een kleinen onderzoekstocht te ondernemen met Henderson. Wij zullen eens zien hoe de brave kerel het maakt, en dan, schoone jongedame, een spaak

door het wiel steken, dat u daar zoo aardig aan het rollen heeft gebracht."

Charles Brand kwam voorzichtig overeind, maar zoo dat zijn gelaat steeds in de diepste schaduw bleef en kroop toen zoo vlug hij kon, langs een rij hooge heesters naar een plek, waar een zwarte vorm vaag en onduidelijk scheen af te steken tegen den lichter grond.

Brand, met de hand om den kolf van zijn revolver, bukte zich een weinig, en vroeg toen bijna onhoorbaar:

„Jij daar, James?"

„Present, mijnheer Brand."

„De bandiet is hier toch nog?"

„Heel zeker, mijnheer Brand!"

„Hoe is het nu met hem!"

„Ik geloof, niet heel erg goed, mijnheer Brand. Ik heb zoo'n idee, dat er weinig lucht meer in hem zit."

„Hoe zit dat nu? Heb je hem daareven, toen wij hem hier overvielen, zoo'n opstopper gegeven?"

„Dat is wel zoo, mijnheer Brand, de slag kwam nogal hard aan, maar daarin zit het hem niet, geloof ik."

„Maar wat is er dan met hem? Waar is hij ergens?"

„Hij is onder mij, mijnheer Brand. Ik zit op hem."

ZEVENDE HOOFDSTUK.

Blanca verdwijnt van het tooneel.

Brand moest snel zijn hand naar zijn mond brengen om daarin den schaterlach terug te dringen die hem naar de keel welde.

Hij stelde zich voor, hoe de zware Henderson daar met zijn twee honderd drie en dertig pond gezeten was op het lichaam van den ongelukkigen Jack, dien zij daar een kwartier geleden ongeveer op dezelfde plek overvallen hadden, juist toen deze blijkbaar weinig heldhaftige heer op het punt stond, na een langen tweestrijd, kort na het vallen van het schot het hazenpad te kiezen.

„Kan hij nog tegenstand bieden?" vroeg Brand, zachtjes proestend.

„Als ik hem loslaat wel, mijnheer Brand! Hij schopt met zijn beenen. Ik geloof niet dat hij het prettig vindt, dat ik op hem zit!"

„Geef den kerel dan maar wat lucht, maar houd hem stevig bij zijn lurven, zoodat hij niet kan wegloopen, want dan zou alles verloren zijn! Wij moeten juist een goede grap met hem hebben, en met de anderen!"

De reus scheen een weinig op te rijzen uit zijn zittende houding, waarvan de man, die zijn gewicht had moeten torsen, aanstonds ge-

bruik maakte, om met een vlugge beweging onder hem uit te rollen.

Zijn noodlot wilde evenwel, dat hij juist tegen de voeten van Brand aanrolde, die dus als stootblok fungeerde, en zich op hem wierp en stevig vastgreep.

De man was gekneveld, anders zou hij zeker reeds geschreeuwd hebben, om zijn medeplichtigen te waarschuwen, en reeds waren zijn armen stevig achter op zijn rug vastgebonden.

Deze laatste tegenslag scheen hem van zijn laatste restje zelfbewustzijn en zekerheid beroofd te hebben, want hij deed nu volstrekt geen moeite meer te ontsnappen, en voegde zich gelaten in zijn lot.

Dat was overigens, tenminste op dit oogenblik, niet zoo zwaar te dragen, want Henderson nam hem eenvoudig als een kind op, en droeg hem naar een naastbijzijnden boom, aan welks stam hij met zooveel kennis van zaken werd vastgebonden, dat hij nauwelijks een vingertop kon bewegen, en toch was hij stellig een krachtig, goedgeoefend man.

Brand overtuigde zich nogmaals dat de prop

in zijn mond stevig vastzat, knoopte er voor alle zekerheid 's mans eigen zakdoek over dicht, knikte hem in de duisternis bemoedigend toe, en zeide:

„Nu breekt er natuurlijk een onaangenaam half uur voor je aan, vriend bandiet, maar je moet je er in schikken, en maar rustig afwachten wat er gebeurt. Ik denk dat die gebeurtenissen zich zullen voordoen in den vorm van twee of drie Mexikaansche politieagenten, die je persoon in verzekerde bewaring zullen stellen. Wat je op je kerfstok hebt weet ik niet, maar als ik gelaatskennis bezit, dan geloof ik te mogen verzekeren, dat het ruimschoots voldoende is om je voor een jaar of tien achter de tralies te brengen. Ik heb het twijfelachtig voorrecht je dienaar te zijn, mijnheer!”

Hij nam met weidschen zwier zijn grooten sombrero af, tastte nogmaals vluchtig maar grondig in de zakken van den bandiet, knorde tevreden, en verdween met Henderson in de duisternis.

Een pas of veertig verder stonden zij weder stil, want Brand stond blijkbaar in beraad wat nu te doen.

„Gaan wij de anderen nu ook halen, mijnheer Brand?” vroeg Henderson, met zijn mond aan het oor van den jongen man.

„Twee of drie zullen wij er wel noodig hebben, Henderson, dat gaat niet anders, anders krijgt dat caronje met haar allerliefste gezicht argwaan; zoodra ze de deur voor ons opent, werpt ze haar voor onzen neus dicht, en dood wellicht Mylord met een welgericht schot of een dolkstoot in den rug, vóór wij tusschenbeide kunnen komen!”

„Wat was dat dan toch voor een vrouw met wie u sprak, mijnheer Brand?” vroeg Henderson nieuwsgierig.

„Wel, hoe kan ik dat weten, James, zij sprak gelukkig het eerst, noemde mij Jack, en ik begreep aanstonds dat ze mij aanzag voor den man dien wij zoojuist hadden weten te overrompelen. Maar het staat natuurlijk vast, dat ze in het complot is, en dat wij heel goed hebben gedaan, aan onzen aandrang gevolg te geven, en Mylord tot hiertoe te volgen! Die vrouw is natuurlijk een medeplichtige, zeker een speciaal werktuig van den Moloch, want

ook de voorgangers van dezen geheimzinnigen sinjeur maakten bij zeer groote, gewichtige gelegenheden bij voorkeur gebruik van schoone vrouwen. Misschien hebben zij Vondel wel gelezen, die reeds met betrekking tot Vrouwe van Reigersberg zei, dat „een vrouw duyzent mannen te ergh is”.

„Ik heb weinig van Vondel gelezen, mijnheer Brand!” zeide Henderson droogjes. „Maar daar heeft hij toch vast en zeker gelijk in. Lang getrouwd geweest?”

„Voor zoover ik weet heelemaal niet, James,” antwoordde Brand glimlachend. „Maar we zullen deze litteraire beschouwing liever tot een gelegener tijd bewaren en eens zien, waar wij nog twee mannen opduikelen!”

„Maar mijnheer Brand, als het licht wordt, daar waar de maan schijnt, dan zullen die kerels dadelijk zien dat zij niet met den waren Jozef te doen hebben?”

Brand dacht een oogenblik na, en zeide toen schouderophalend:

„Dan moeten wij maar in de duisternis blijven! Er is niets aan te doen, het moet er op gewaagd worden! Met zijn beiden alleen, kunnen wij daar niet aankomen, vooral niet omdat er onder die bandieten heel waarschijnlijk niet één is, zoo groot en zoo zwaar als jij, en dat zou zulk een slimme vrouw natuurlijk onmiddellijk opvallen, veel eerder tenminste, dan wanneer wij met zijn vieren komen! Vergeet ook niet dat het eigenlijk zonde zou zijn, die schurken maar te laten wegloopen. Ten overvloede moeten wij ook hun auto hebben. Want ik geloof niet dat het voor mijnheer Kaldrup geraden is, hier nog langer te blijven, nu zijn verblijf ontdekt is!”

„Mag ik wat opmerken mijnheer Brand?”

„Vooruit maar, James, als het niet te lang duurt.”

„De bandieten moeten al lang tevoren geweten hebben dat mijnheer Kaldrup hier woonde, anders hadden zij onmogelijk die vrouw hierheen kunnen sturen, om dat mooie plannetje op touw te zetten.”

Brand keek den reus een oogenblik verbluft aan, en zeide toen:

„Je hebt waarachtig gelijk, en ik zeide zoeven een zeer dwaas ding! Natuurlijk, zoo moet het ook zijn! Maar des te meer klemt het,

dat hij nu maar gauw op den loop moet gaan, want als zij merken dat het plan met Raffles mislukt is, zal hun woede geen grenzen kennen, en zullen zij hun wraaklust op den spoorwegkoning willen koelen!"

„En als wij die vijf of zes bandieten hier op het erf pakken?"

„Dan zijn we er nog niet, James! Zij vormen slechts een schakel in een lange keten! Het Kwade Oog telt thans zijn leden over de geheele wereld en bij tienduizenden! Een stadje als El Pazo met zijn drie of vierduizend inwoners, telt er misschien wel honderd, tenminste op tijdstippen als deze, nu het hier krioelt van de koeienjongens, die voor de Rounds up hunne diensten komen aanbieden! Hoe hunne berichten zoo spoedig de ronde doen, dat is mij nog altijd een raadsel, maar neem het gerust van mij aan, dat geen vijf minuten na de arrestatie van den laatsten man der zes bandieten, een zevende, die met de zaak niets uitstaande had, het zou weten, en het droevige bericht verder zou verspreiden. Neen, als hij vervoerd kan worden moet hij vanavond nog weg! En omdat auto's hier heel zeldzame voorwerpen zijn, tenminste de goede en snelle, daarom moeten wij die van de bandieten zien te krijgen, die denkkelijk van de beste hoedanigheid zijn!"

„Wat scheelt mijnheer Kaldrup eigenlijk, mijnheer Brand?"

„Vergiftiging, James!"

„Neen toch?"

„Het is zooals ik zeg."

„Wie heeft dat dan gedaan?"

„Datzelfde schepsel dat zoeven met mij sprak!"

„Maar dat moet dan een duivelin zijn?" viel Henderson woedend uit. „Als ik haar bij haar lurven krijg. . . ."

„Ik zou je willen raden, Henderson, je stem niet al te zeer te misbruiken en verder te bedenken, dat zij een vrouw is, en die behandelt men nu eenmaal anders dan mannen, en nu voortgemaakt, de tijd dringt! Mij dunkt dat we de mannen aan de overzij van den weg maar moesten gaan ophalen, daar is het donker, en die kerel aan de Zuidzijde zal wel op den loop zijn gegaan, toen hij zijn onvoorzichtigen

makker zwaar gewond uit den boom zag tumelen."

Zij liepen, of liever kropen nu verder zwijgend door, zoo vlug zij konden, bereikten het voorste grasveld, en staken het over.

Een oogenblik had Brand eraan gedacht, eenvoudig aan te schellen, maar hij liet dit na om verscheidene redenen.

Ten eerste zou de vrouw achterdocht kunnen krijgen, en aanstonds geheel alleen haar moorddadigen opzet ten uitvoer brengen, en ten tweede zou dan een aantal van de schurken de vlucht kunnen nemen, om misschien nog in den loop van denzelfden nacht een nieuwen aanval te wagen.

Zij bereikten den weg, staken hem over, en dadelijk liet Brand weer dat zelfde sissende geluid hooren, waarmede de vrouw hem had gewaarschuwd.

Het werd bijna aanstonds beantwoord, en na eenige oogenblikken maakten zich drie schimachtig gedaanten uit de duisternis los.

Het was een gevaarlijk oogenblik, want als een der drie mannen maar achterdocht koesterde, was alles verloren.

Gelukkig was de duisternis zoo groot, en geloofden zij zoo zeker met een ingewijde te doen te hebben, dat zij dadelijk kwamen aanloopen.

Brand, die de voorzorg had genomen, zijn eigen sombrero te verruilen tegen den deukhoed met breeden rand van den bandiet Jack, zeide met gefluisterde stem:

„Kom onmiddellijk mee, ze wacht ons bij de achterdeur en zal ons binnenlaten. Het moet nu aanstonds gedaan worden, de kerel heeft natuurlijk achterdocht gekregen, nu een van de jongens zoo stom is geweest al te voorbarig te zijn! Kom dadelijk mee!"

Henderson had zich bij dat alles zoo ver mogelijk achteraf gehouden om door zijn grootte niet in het oog te vallen, en hij sloop nu in gebukte houding mee terug, op eenigen afstand van de anderen, en met zijn hoed ver over zijn hoofd getrokken.

De drie schurken waren echter veel te opgewonden over het nu snel naderend einde van het avontuur, dat hun Raffles in de handen moest spelen, dan dat zij veel aandacht over hadden voor hetgeen hen omringde.

Weinige minuten later hadden allen de deur bereikt, met Henderson in de achterhoede.

Een paar hadden hunne revolvers in de hand, maar Brand, die het bijtijds zag, fluisterde snel:

„Doe weg die dingen! Ben jullie krankzinnig? Er is waarachtig al meer dan genoeg geschoten! Het moet geluidloos gebeuren, denk er om! We zijn hier op geen tien minuten gaans van het station, en halverwege is een politieposthuis. Het verbaast me toch al, dat we de „blauwen“ al niet op ons dak hebben gekregen!”

Dit scheen een afdoend argument te zijn, want de revolvers verdwenen eensklaps weder, en nu schitterde er hier en daar een dolkmes in het licht van de maan.

Brand klopte heel zachtjes aan, en Bianca moest zeker achter de deur hebben gestaan, want deze ging bijna dadelijk open.

Een vrouwengedaante werd zichtbaar in de schemerachtig verlichte gang,

Het was Bianca Kirilef, die ongeduldig fluisterde, met een boosaardig lichten in haar groote blauwe oogen:

„Waar blijven jullie? Het is ver over den tijd! Jullie zouden alles nog doen bederven! Kom vlug mede, ik zal jullie den weg wijzen. Hij is nu in de kamer naast het ziekenvertrek, en zit geloof ik recepten te schrijven. Loop zachtjes, hij heeft een scherp gehoor.”

Zonder eenig gerucht te maken waren de mannen al binnengekomen en Henderson, die de laatste was, sloot de deur met zulk een geweld, dat het huis op zijn grondvesten dreunde.

De vrouw onderdrukte met moeite een kreet van dolle woede, balde de vuist tegen den reus, en zeide met gesmoorde stem:

„Onhandige ezel! Moet je het geheele huis wekken? Ik heb je immers gezegd dat je...”

Maar plotseling hield zij ontzet op, werd doodsbleek, deed sidderend een stap achteruit, en vervolgde, terwijl haar trillende vingers naar het gelaat van Henderson wezen:

„Wie is die man?”

Aller gelaat wendde zich eensklaps naar den man, die daar met zijn breeden rug tegen de deur geleund stond, de armen tegen elkan- der geslagen, in zijn rechtervuist een korte

knuppel, met riet omvlochten, en aan het einde voorzien van een looden knop, terwijl al zijn groote tanden blikkerend te voorschijn kwamen in een breeden lach, die zijn mond van oor tot oor deed splijten.

„Ik kom maar eens een kijkje nemen!” sprak de reus op zijn goedaardigen toon. „Ik ben wel niet uitgenoodigd, maar ik doe toch graag mee! Hé daar, dat was gelukkig net eventjes mis!”

Deze opmerking was gericht tot een van de schurken, die het dichtst bij hem stond, en die een bliksemsnellen uitval met een dolkmes naar zijn hart had gedaan.

De korte knuppel kwam neder op het hoofd van den bandiet, en al droeg de man ook een pet van dik laken, hij zakte ineen alsof hij door den bliksem getroffen was, terwijl het mes kletterend op den steenen vloer viel.

Bianca was een vrouw, dit heeft de politie van heel Amerika haar altijd ter eere moeten nageven, die van snel handelen wist.

Zij zag onmiddellijk in, dat er tegen deze overmacht, want die reus gold wel voor zes anderen, niet viel te strijden, en dat binnen enkele seconden de laatste van de drie bandieten gevallen zou zijn.

Zij had zich in haar slaapkamer voorzien van een kleine browning, maar zij dacht er zelfs niet aan het wapen hier te gebruiken, nu reeds de twee overige schelmen zich op Henderson geworpen hadden en zij hen evengoed zou kunnen treffen als den reus.

Al haar gedachten waren nu op Raffles gevestigd!

Hem moest zij dooden! Wat kwamen die drie kerels er op aan, voor wie immers aanstonds anderen gereed zouden staan?

En slechts bezield door gedachten aan wraak, met de kleine browning in de vuist, stormde zij de trap op, die uitliep op de gang.

Brand verhief zijn stem zoo luid hij kon, en schreeuwde, zoodat het door het geheele huis weerklonk:

„Raffles, neem je in acht!”

Boven ging een deur open, en nogmaals riep hij zijn waarschuwing.

Maar het scheen al te laat te zijn.

Boven op den omloop werd plotseling het licht opgedraaid, en Raffles stond op den

drempel van de deur, schijnbaar zeer verwonderd over het geraas, en terwijl zijn gestalte zich scherp afteekende tegen den verlichten achtergrond van de kamer.

De vrouw, midden op de trap gekomen, uitte een schel lachje, en hief haar rechterarm op.

Het volgende oogenblik zou het schot afgaan, en het zou doodelijk zijn geweest, want er was nauwelijks een afstand van vier meters tusschen de vrouw en haar doelwit.

Maar Brand, hoewel doodsbleek van vrees, verloor toch geen seconde zijn tegenwoordigheid van geest, maar wierp met alle kracht die in hem was, zijn revolver naar de vrouw.

Hij had kunnen schieten, maar zelfs op dit oogenblik was het hem niet mogelijk, een vrouw verraderlijk in den rug te schieten. . . .

Zijn zware colt trof doell

Het vuurwapen raakte Bianca tegen den rechter elleboog, haar eigen browning vloog haar uit de hand, zij slaakte een kreet van helische woede, als een furie, die zich haar prooi ziet ontgaan, terwijl haar arm van pijn machteloos langs haar lichaam neerviel, en toen bleef zij midden op de trap stokstijf staan, tegen den muur leunend, witter dan een doode, met wijdopengesperde oogen, en blijkbaar besloten het onvermijdelijk einde moedig en koelbloedig onder het oog te zien.

Daar beneden was de strijd in een oogenblik tijds beslist.

Henderson had al heel weinig moeite met zijn twee tegenstanders, ook al raakte een

hunner hem licht met het scherp van zijn dolk aan de hand. Hij lichtte ze eenvoudig van den grond, en wierp ze met zóoveel kracht van zich af tegen den voet van de trap, dat zij verdoofd, bewusteloos, bloedend en gekneusd daar bleven liggen.

Brand sprong over hun lichamen heen, ijelde de trap op, greep de vrouw ruw bij den arm en beet haar toe:

„Geef je over, je ziet dat het spel verloren is!”

De vrouw wendde langzaam het krijtwitte gezicht naar hem toe, zonder een woord te spreken, en nooit zou Brand de uitdrukking vergeten in die groote, wijdgeopende oogen, die hem aanstaarden.

Er lag een onbluschbare haat in, ontembare wraakzucht, een bijna krankzinnige woede, die echter tot het uiterste beheerscht wordt, en een ijzige dreiging, die Brand nog dagen later voor zich zou zien in zijn droom.

Zij wendde toen langzaam weder het gelaat af, en keek naar Raffles, die op zijn gemak tegen de trapleuning aanhing, met een sigaret tusschen de lippen en zeide toonloos:

„Wacht je uur, Raffles, je hebt nog niet afgedaan met Bianca Kirilef. Nu ben je de sterkste, maar je kent haar niet, als je gelooft dat nu alles voorbij is. Je zult het zien, we zien elkander weder!”

En het zou niet lang duren, of die woorden van de schoone duivelin zouden op een vreeselijke wijze worden bewaarheid!

De volgende aflevering (No. 623) bevat:

DE SCHRIK VAN EL PAZO.

In den ROMAN-, BOEK- en KUNSTHANDEL
LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM

verschijnen de volgende werken:

RAFFLES

ook wel genaamd LORD LISTER,

— DE GENTLEMAN-DIEF —

in fraai gekleurden omslag

20 CENT PER NUMMER

Elk nummer een afgerond verhaal

NICK CARTER

Sensationeele Detective-verhalen

in fraai gekleurden omslag

15 CENT PER NUMMER

Elk nummer een afgerond verhaal

BUFFALO-BILL

DE AVONTUREN VAN DEN GROOTEN
WOUDLOOPER DOOR HEM ZELF VERTELD

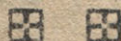
in fraai gekleurden omslag

15 CENT PER NUMMER

Elk nummer een afgerond verhaal

**Ook verkrijgbaar aan de Spoorwegen,
Kiosken en door den Boekhandel**

Tegen inzending van het bedrag per postwissel franco toezending

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885